

Otec můj
vinař
jest.
Já jsem
vinhý
kmen
a vy JAN 15
ratolesti

4
—
1984

**živá!
SLOVA**

ROČNÍK XVI

JÁ JSEM TO POSLAL

Dítě moje, mám ti co říci: Moje řeč ti má pozlatit a ozářit slávou vystupující bouřlivé mraky a srovnat drsné stezky. Jsou to čtyři slova a ta znějí: „Já jsem to poslal!“

Přemýšlel jsi již někdy o tom, že vše, co se dotýká tebe, dotýká se rovněž i mne? „...nebo kdož se dotýká vás, dotýká se zřítilnice oka mého.“ (Zch 2, 8). Jsi vzácný v mých očích a je mou zvláštní radostí tě vychovávat. Bouřil proti tobě pokusen jako příval, věz, že já jsem je dopustil, aby ses učil znát svou slabost a utíkal k mé síle, která za tebe bude bojovat. Jsi v tězkostech a mezi lidmi, kteří ti nerozumí a odstrkuji tě? Věz, že to není náhoda, nýbrž místo určené ti Bohem. Tvé okoli tě má učit pokoře. Jsi v peněžní tisni? Pak se máš naučit znát mne jako toho, který o tebe pečeje a jehož mocné prameny jsou nevyčerpateľné. Máš poznat a zkoustit spolehlivost mých zaslíben, aby se o tobě nemohlo říci: „V tom nebo v tom nevěř svému Bohu!“ Procházíš stínem starosti a pozemství těšitelé tě opustili? Pak věz, že u mne, Muže bolesti, nalezeš věčné potěšení. Opustil tě tvůj nejlepší přítel? I to jsem na tebe seskal, protože chci být tvým nejmilejším přítellem. Byl jsi očerněn? Přenech tě věc mně a ještě více se skryj ve stínu mých křídel. Tam budeš ukryt a tvou spravedlnost přivedu na světlo. Jsou-li tvé plány zkříženy a ty unaven a zničen, věz, že i to jsem na tebe seskal. Dělás si plány a prosíš mne, abych jím ihned požehnal? Přenech to mně, abych určoval tvé cesty a převzal za ně zodpovědnost. Ty věci jsou pro tebe příliš těžké, a proto je přenech jiné. Spokoj se s tím, že budeš mým nástrojem. Chťel bys konat veliké věci a zdáš se být odsouzen k nečinnosti — i to jsem seskal, protože hledám příležitost, abych tě v tichosti naučil důležitým věcem. I takoví mi slouží, kteří na mne v tichosti očekávají. Některé ze svých dělníků jsem vzal z veřejné služby proto, že je potřebuji jako přímluvce.

Jestliže jsem tě náhle postavil na místo plné obtíží a zodpovědnosti, spolehliv na mne, nebot Hospodin, tvůj Bůh, ti požehná ve všem, co začneš. Svěřuje ti svatý olej, pomaž jím všechny okolnosti, které se vyskytuji, každé soužení, které by tě mohlo pokoušet k netrpělivosti.

Nauč se poznávat, že se tě nesmí dotýkat nic, co má ruka nedopustila a pro tebe neurčila. Když já, v tobě přebývající Pán, ti chci dát všechno, co od tebe požaduji, pak můj požadavek nemůže být příliš veliký.

Není to, moji milí, krásné a pravdivé? Nenutí nás to k díkům a chvalám? Nepatří za to jemu Svatému dobrořečení?!

-stu

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 798 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 28 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmrS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 878.

Trojí nedostatek - Lidská hříšnost

LIDSKÁ HŘÍŠNOST —

je náš nejtěžší nedostatek. V ní je vlastní příčina a těžistě veškeré naší porušnosti. Žalmista lká, že je „v hříchu počat a v nepravosti zplzen svou matkou“ (Z 51, 7) a farizeové jsou přesvědčeni, že člověk slepý od narození se „všecek v hříších narodil“ (J 9, 34). Pojem „hříšnost“ je odvozen od pojmu „hřich“, který je výstižně objasněn ve známé biblické historii o pádu prvních lidí v 1M 3.

Dnešním racionalistickému a povrchnímu čtenáři se ovšem tato biblická zpráva jeví jako primitivní a naivní. Proto bývá nezřídká i předmětem nemístních zeměšňujících poznámek. Škoda! Vždyť ona právě je a zůstává při své úžasné jednoduchosti přímo mistrovou odpovědí na nesmírně složitou problematiku vnitřní rozpolcenosti člověka a veškerou krizi osobního i společenského života, v níž se nakonec dříve nebo později octne každý člověk, ať už je ochoten tuto skutečnost sám sobě přiznat nebo ne. Vážným znamením dnešní doby je podceňování či dokonce zavrhnání pojmu „hřich“ a celková mravní otupělost, která si existenci hříchu většinou ani neuvědomuje. Jeho důsledky jsou ovšem v čím dál tím hrozivější mříže tu a v boji s ním a s odstraněním jeho zhoubných důsledků jsme při všem svém technickém a kulturním pokroku vůbec stále bezradnější.

A) Všimněme si však nejprve, JAK — jakým způsobem dochází k onomu hroznému stavu s jeho tak tragickými důsledky ve vnitřním i okolním životě člověka, který Bible označuje zcela jednoduše a výstižně „pádem“! Ten ovšem nenastává ihned, ale má svou charakteristickou předeheru s přímo metodicky záměrným a neobyčejně logickým postupem, jehož cizí inspirativní vliv je nesporný:

1. Evina pozornost je rafinovaně odpoútávána od všech jedinečných rajských stromů a zaměřována na onen jediný zbyvající, Bohem zapovězený (1M 3, 1—3a).

Nedivime se někdy tomu, jak je člověk „nenasytný“, jak je to možné, že nemá nikdy dost? Tak to vždy nějak začíná. Velmi snadno se zaměříme právě na to, co nemáme a tak ztrácíme smysl pro to všecko ostatní bohatství, které máme! Velmi často ulpíváme třeba jen na jedné jediné „záporné hodnotě“, vyvolávající naši nelibost a nespokojenosť, místo abychom čerpali radost, životní pohodu a optimismus z tolika nepřeberných kladných hodnot kolem nás, v nichž můžeme objevovat Boží milost, dobroru — lásku! Zde jsou ty jedovaté prameny, z nichž vyvěrá nejdříve naše ohavná vlastnost — nevděčnost. Je zajímavé, jak tuto příčinu vadného zaměření s příslušnou nespokojenosťí svalujeme právě na Boha — štědrého dářce, od něhož máme vlastně své bytí a vše, co k němu náleží, a naprostě si nevšimáme této zlé inspirace! Jak to, že ji ihned nezavrhneme a sebekriticky nesoudíme sami sebe pro její průchod v našem vědomí? Kde se v nás berou podobné pocity, že „nás Bůh omezuje v naší svobodě“ a „brání nám ve svobodné seberealizaci“? Ubohá „Evo ve mně“! Nestává se ti Bůh velmi často nepohodlný?

Typickým negativním — chorobným bodem, na který se soustředily a kolem něhož se točily nakonec všecky JIDASOVY myšlenky, byly penize. Pro ně nevidí Pána, Boží zaslíbení, nevnímá jeho slovo, naprostě nedovede pochopit vztah k Pánu, vyjádřený drahou mastí (Mt 26, 7-12, J 12, 2-8). Jak je pojednou slepý DAVID pro Boží lid a boje Hosподinovy, pro úctu k osobnosti Uriášova formátu — pro všecko to nesmírné požehnání od Hospodina, které už od něho v tak neobvyklé mříže přijal a zakusil! Proč? Pro

své nízké smyslné zaměření na ženu — pro sex. K jaké krveživné posedlosti v pobíjení královských synů dohnala ATÁLIL její chorobné zaměření na osobní moc a slávu!

(A nyní — v jakém naprostém protikladu vidíme Syna člověka, jehož pohled je upřen stále vzhůru k Otci, souditním okem vidi lidskou bolest a rozpolenost srdcí, jehož zrak je zaměřen ve všech jeho životních okolnostech k Jeruzalému, kde má podle Písma svého Otce oslaviti! Marně se snaží Pokušitel odlákat jeho pozorost jinam. Zůstává chudým, aby nám dal největší bohatství v Ottově lásce a plnosti jeho Duchu, zříká se lidského práva na rodinný život, odmítá všecku lidskou moc a slávu! Necítí nižádné omezení a nic neztrácí ze své dokonalé svobody!)

2. Evin vztah k Bohu se otupuje, když se do jejího vědomí nenápadně vrádá kritický postoj k Bohu (1M 3, 3b).

Sláva — „nebudete ho jistí“, „anž se ho dotknete“, „abyste nezemřeli“ — jsou najednou spatřovány člověkem jako „stíny“ v Božím postoji. Tím, že Bůh něco „zakazuje“, a dokonce „vyhrožuje za takové maličkosti hned smrti“ — se „nesetrně dotyká našeho citu pro čest a vědomí naší lidské důstojnosti“. Tak Bůh ztrácí pomalu, ale jistě lidské sympatie. Zpozdilá „Evo ve mně! Nestává se ti Bůh často nesympatickým (protože odporuje tvé vůli) a koneckonců nezádoucím?“

Do této situace kritiky Boha, hořkosti a vzdoru se dostal NÁROD IZRAELSKÝ, když ho Bůh trestal skrze opovrhované a nenáviděné pohany. Podobně i JOB ve svém hrozném utrpení „se hádá s Bohem“ a obviňuje jej z nespravedlnosti a křivdy. Také i apoštol PAVEL považuje zpočátku za zcela nelogický postoj Pána k sobě ve věci „satanského ostnů“ ve svém těle, které mu přece vydal cele v službu?! Kolik zdánlivé Boží „netečnosti“, „opuštěnosti“ či „tvrdosti“ a „bezohlednosti“ spatřuje někdy trpící, těžce zkoušený člověk, aby — si stýkal, stěžoval, žaloval a reptal. A to nejen za to, co si sám zavinil, ale zejména tehdy, když si není vědom žádné viny a při své

neznalosti předivných Božích cest se nedovede svým věčným „proč?“ a „proč právě já?“ prostince v pokroku odevzdat do jeho vůle!

(Vizme opět v jedinečném protikladu Syna člověka! On je bez poskvrny a vrásky, dokonale nevinný, nepotřebuje uzdy ani ostruhy, tím méně rozmanitých výchovných prostředků v Boží škole, aby jimi rostl... On nekritizuje Boha — svého Otce, jde nezměrným utrpením nepochopení, nevděku, nenávisti, nepředstavitele hanby, bolesti kříže a opuštěnosti... Jen jedno „proč?“ zvolá na kříži podle Písma (Ž 22, 2), abychom si sami dali na ně odpověď...)

3. Evin vztah k Bohu mizí, když Bůh je nyní drze a bezostyšně „hadem“ označen za „zadřívatele pravdy“, „podvodníka“ a „lháře“ — a Eva k tomu mičí!! (1M 3, 5).

Nejenom, že se tak nehorázné myšlenky nebrání, aby se zastala Boha a nadobro s „hadem“ skoncovala, ona se dokonce k jeho nestoudnému tvrzení přiklánila ve svém srdci! Copak neznaala Boha v jeho dobrotech, štědrosti a všecky jeho rajačké dary pro ni nic neznamenají? Co jí vlasně ten „had“ dal dobrého a co jí ze své štědrosti a lásky „nadělil“, že ho tak respektuje?

Je to až k nevíře, jak je lidské srdce vůči Bohu podezírávě, nevděčné, zatvrzelé bez jakékoliv objektivní příčiny — a jak snadno se dá od Boha, zdroje života a všeho dobra, odvést pomluvami a planými sliby vlastního strůjce veškeré bídý! A to jen proto, že se Bůh právě nezachová podle lidských představ a přání (která nejsou nakonec stejně jeho, ale „hadem“ inspirována), že není nakloněn ochotně a ihned „dodat vše na lidskou objednávku“!

Bídňa Eva! „Evo ve mně! Nebývá Bůh v lidském — v mé vlastním životě — tak často zlehčen?“

Zpupnému ROBOÁMOVI rozhodně více imponovaly silácké a násilnické výroky jeho mladých vrstevníků než „slabošské“ a „poraženecké“ rady starých zkušených mužů z otcovy slavné éry (1K 12, 7—8.

10—14). Samolibému ABSOLÓNOVI mnohem více lahodila Chusaiova rada než prozíravý návrh nedostižného rádce Achitofela (25 17, 1—9, 11—14). Jak dychtivě naslouchal zatvrzelý král ACHAB libivým „prorocím“ licoměrných podvodníků, aby dal průchod své zaujatosti vůči věrnému Hospodinovu proroku Michaešovi! (1K 22, 19—38).

(Opět vidíme v jedinečném protikladu Syna člověka — Pána Ježíše. On důsledně a bezodkladně čelí svůdcovým řečem Božím slovem a nepřipustí s ním žádnou diskusi. Miluje Boha — svého nebeského Otce a jeho slovo — vše je pro něho „pokrmem“ (J 4, 31—34).

Zná je, objevuje v něm svého Otce, poznává, že vydává o něm samém a jeho poslání jasné svědectví, jde neochvějně tak, jak je o něm psáno! Nikým a ničím se nenechá mylit a ví, že v poslušnosti Božího slova až do smrti a to smrti kříže nejdokonaleji oslaví Boha a zjawi jej jako milujícího a přítom svatého a spravedlivého! Jaké to vítězství na Golgotě v jeho slavném „Dokonáno jesti“ a v jeho blaženém „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého!“)

4. Eva svou virou nepříteli a jeho slovu pohrdne Božím slovem a tím i Boží autoritou. Pod zámkinkou autonomní lidské vůle ovlivní a donutí Adama k témuž postoji — aby ve skutečnosti postavila do lidského života autoritu nepřítelovu místo Boží! (1M 3, 6).

Lidé chtějí mít „otevřené oči“, „znát nejen dobré, ale hlavně to neznámé a lákavé zlé“ a samozřejmě „být jako Bůh“! Být naprosto nezávislí na nikom a ničem, nikoho nepotřebovat, ve všem být soběstační — získat vlastní svou silou bohatství, moc a slávu. Jdou však cestou nepřítelovy pýchy a vzpoury v suspendování Boží autority svou okázalou nevěrou v jeho slovo a — anž si to uvědomují — ve víře v slova pokušitelova. Tak se mijeji tragicky svého vlastního cíle!

Jak hrozná je KAINOVA CESTA pohrdnutí Bohem a jeho slovem! Vnučuje Bohu svou vlastní vůli okázalou oběti svého vítězství nad zlořezenstvím země

(1M 3, 7—19, 4, 3—5), cestou závisti a nenávisti se dopustí násilnictví bratrovraždy poslušného mírumilovného a pokojného pastýře Abele, který obětoval podle Božího srdce (1M 4, 8—10). A konečně celý život bloudí bez pokoje ve své vnitřní rozvervanosti se svým „ochranným znamením“ pro výstrahu druhým (v. 11—17) — a tak také končí bez dosažení blaženého cíle (v. 17). Kdo z lidí může vyloučit, že není nebo se nemůže očnitout na podobné cestě? Neseme v sobě pokoj a mír, sloužíme všem oživující mocí lásky nebo neseme závist, hněv, násilnicví k pohoršení, rozvratu a smrti?

Jak nepachopitelné je BALÁMOVU POBLOUZNĚNÍ mzdou krále Baláka, z níž se nedovedl vymanit přes mocná a předivná zásahy Boha a jeho slova, která tak dobře znal a jasné rozeznával! (4M 22, 9—12, 18, 22—34; 23, 10; 31, 8). Pohrdl Bohem, zradil jej a nevrátil se v pokání k němu pro přímo nepachopitelnou „věrnost madiaňskému králi Balákovi“ a k praktické moci jeho oříšné časné přízně a bohatství! Vyliv všecku svou energii v Balákově mzdě, podle toho také skončil (4M 31, 8)! V každé době, i dnes, jsou aktuální „Balámovy mzdy“ s celou svou problematikou jejich otroctví. Jaké varování pro mne a tebe! Kdo z nás je imunní proti tomuto poblouzení a kdo z nás má sám v sobě moc se z něho vymanit?

Jak ohavné je ODPOROVÁNÍ CHÓRE, který pohrdnuje Božím slovem — jemu navzdory — se chtěl zmocnit násilím kněžského důstojenství a úloh, na něž ani mravně ani duchovně nedorostl! (4M 16, 1—4, 32—35). Tohoto hříchu nezůstáli ušetřeni již dříve ani vlastní synové Aronovi, když zneužili svého postavení — NÁDAB a ABIU! (viz 3M 10, 1—3). Tyto osudné postoje jsou varovným mementem (připominkou), aktuálním pro nás více než kdy jindy. Vzpoura proti Bohu je vzpourou proti životu, proti lásce, pravdě, dobré, kráse — a její sobectví osobní i společenské vidíme ve zkáze mezi lidských vztahů. To platí, žel, i pro mnohé dítky Boží. Žijeme v době bez skutečných autorit a proto tím častěji pod vlivem falešných, v atmosféře

zvule či strachu. Jen v hluboké bázni Boží lze obstát před etickými problémy posledních časů. (2Tm 3, 1–5).

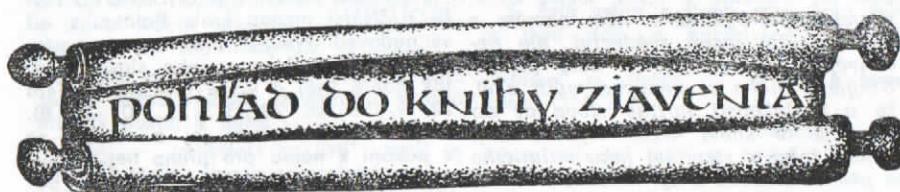
(Jaká to opora v našem vědci a dokonavateli výry — člověku Kristu Ježiši — Božím Synu! Jen On jde tou pravou cestou ponížení a poslušnosti kříže — utrpení k slávě, jen On je Cestou k otci pro mne a pro tebe.

Ač obecně považován, včetně vlastní rodiny, za pomateného a blouznivého snílka, je nejvyšší mocí a moudrostí od Boha, jeho kříž se svým bláznovstvím je moudřejší a se svou „Boží mdlobou“ silnější než lidé (1K 1, 23–25).

Nikdy se nepropálil k násilnickému uchvacení toho, co je Boží, ale ve svém poníženém člověčenství vykonal největší službu právě nejubožejšímu padlému stvoření — bídnému a vrcholně nevděčnému člověku. Tak žije Bohu a jeho slovu a tak jej dokonale reprezentuje, maje sám „slova věčného života“ (J 6, 67–68) a jsa oním „věčným Logos — Slovem“ (J 1, 1–5!).

Jaká bezpečná pomoc a vysvobození v Pánu Ježiši proti opakování pádu prvních lidí a jeho hrozných důsledků! Kéž porozumím já a ty, milý čtenář!

-kk

Kniha Zjavenia obrazným spôsobom sa dotýka niekoľkých vekov ľudskej existencie:

- **veku milosti**, v ktorom prebieha história cirkev Pána Ježiša a ostatných ľudí (Zj 1–3). Vek bude ukončený vychvátením cirkev k Pánovi, predsúdmi, veľkým súžením, súdom nad žijúcimi národmi (Zj 4–19),
- **veku kráľovstva**, ktorý bude ukončený súdom nad Gógom, Magógom, súdom (skôr vykonaním rozsudku) nad satanom a súdom pred veľkým bielym trónom (Zj 20),
- **nového veku** ľudu na novej zemi (Zj 21–22, 5).

Nie je možné podrobnejšie sa zaoberať jednotlivými obrazmi. Ved' napriklad tisícročné kráľovstvo je sice v knihe Zjavenia spomínané iba v niekoľkých veršoch, ale súčasne aj na mnohých miestach prorockých knih Starého zákona. O súde nad porušenou zemou a nebesami je v Zj zmienka v 20, 11: „A videl som veľký trón biely i sediacoho na ňom, pred ktorého tvárou utiekla zem i nebo a miesto im nebolo nájdené“. Ako sa to stane popisuje Peter vo svojom liste, ale o tom hovoril aj Pán Ježiš a ďalší pisatelia kníh Písma (napr. Žd). Akú máme predstavu o „novej zemi“, kde už nebude morí (dnes morská plocha zaberá okolo 72 % zemskej povrchu), slnka, mesiaca a „novom nebi“ (kosme), „novom Jeruzaleme“? Ľudia budú existovať, ale všetci budú mať nové telá, nesmrteľné a budú budú patrili k Božiemu ľudu a budú na novej zemi (a súčasne na novom nebi), alebo budú existovať v ohnivom jazere, čo je druhá smrť.

To, čo nám kniha Zjavenia odkrýva o udalostach po dobe veľkého súženia, nás privádzá do úžasu. Zanikne všetko, čo bude spojené s hriechom a so satanom. Nebude viacej smrti ani nijakého trápenia, bolesti a slz. Už nebudú hranice medzi Božím a ľudským príbytkom. Boh bude bývať s ľuďmi. Forma existencie všetkého bude iná, ako je dnes. Či si všobec dokážeme predstaviť mesto z hmoty, ktoré by malo dĺžku 2400 km (12 000 honov) a rovnakú šírku a výšku? Istý brat vypočítal,

že priestor takého mesta (kde by domy boli vysoké 2400 km) by stačil pre 258 746 400 000 000 ľudí. Iste veríme, že opis nového Jeruzalema je obrazný. To najkrajšie, čo na našej zemi môžeme všobec vidieť, a to, čo má dnes najväčšiu cenu, používá Písmo na zobrazenie pomerov života nového veku.

Pre nás má kniha Zjavenia iný význam, ako vytváranie predstáv o nepredstaviteľnom. Vidíme všoko seba prípravu na udalosti doby súdov. Sme priamymi svedkami naplnovania prorockých predpovedí. Prežívame to, čo naši predkovia len tušili, ale nevedeli si to predstaviť. Žijeme na konci veku milosti. Keď sa pred desiatkami rokov ozývali výzvy: Bdejme, lebo príchod Pánov je blízky, On je predo dvermi, o koľko väčšej platia takéto výzvy dnes. Preto záver knihy Zjavenia vyzýva: „... spravodlivý nech činí spravodlivosť ešte a svätý nech sa posväti ešte“ (22, 11). Koľko času nám zostáva, aby sme splnili úlohy zverené Pánom? Máme vykupovať čas, lebo je veľmi drahocenný. Každý deň by sme si mali pripomínať: možno, že je to posledný, ktorý mi Pán daroval. Ani jeden deň by sme nemali končiť tak, že by sme mali „otvorené problémy“, s niekym niečo v neporiadku. Každé ráno by sme mali odchádzať z domu vo vedomí, že odchádzame ako Božie deti, ktoré vo svojej domácnosti zanechali vohnu Kristovu. Nemali by sme vynechať ani jednu príležitosť účasti na zhromaždení cirkev, čo by sme Pánovi povedali, keby prišiel práve v dobe zhromaždenia a my by sme ľahostajne boli mimo? Mali by sme využiť každú príležitosť výdať svetectvo o našom Pánovi. Možno, že práve ten človek, ktorému vydáme svetectvo a obráti sa, je posledný v Božom pláne, ktorým sa zavŕšuje budova chrámu — cirkev.

Kniha Zjavenia je určená „služobníkom“ (1, 1) Kristovým. Je mnoho ľudí, žiaľže aj obrátených, ktorí si túto knihu nečítajú, alebo si z nej nič pre seba neberú. Zostávajú ľahostajni, neteční, iba „konzumujú“ to, čo je im predkladané v zhromaždení. Ale „služobníci“, tí vedia, čo od nich Pán očakáva. Uvedomujú si, že Pán sa skoro vráti a tak je treba intenzívnejšie šafáriť so zverenými darmi. Služobníci sa musia sýtiť Božím Slovom, inak by nemohli vykonávať zodpovednú úlohu. Očišťujú sa (perú svoje rúcha Zj 22, 14), súc si vedomí zašpinenia. Preto sme v seriáli článkov chceli iba ukázať, koľko požehnania sa v tejto knihe skrýva. Je pravdu, že mnohé miesta Zjavenia sa vykladajú rôzne. Nám nešlo o výklad, ale o povzbudenie k čítaniu knihy, pretože „blahoslavený, kto číta a tí, ktorí čejú slová tohto prorocťa a ostríhajú to, čo je napísané v ňom, lebo čas je blízko“ (1, 3). Niektorí bratia majú za to, že cirkev bude vychvátená až v priebehu súdov doby súženia. Keby sme si takto vykladali Písmo, potom by nám trochu cudzo zneli slová Pánove: „Hľa, prídem skoro“ (Zj 22, 7, 12). Potom by sme si mohli privlastniť verše, patriace vyvolenému starozákonnému ľudu: „Hľaťte, aby ste sa nestrachovali, lebo to všetko sa musí stať, ale ešte nie je koniec“ (Mt 24, 6). Preto sa napomíname k očakávaniu Pána každý deň vo vieri, že svoju cirkev vezme skôr, ako začne otvárať pečate knihy súdov. A každý, kto má túto nádej na Neho, očistuje sa (1J 3, 3).

„Pohľad do knihy Zjavenia“ v našom časopise sa končí, ale nemal by končiť v našom každodennom živote. „Kto má uši nech počuje, čo Duch hovorí zborom.“ -jos

Pýcha je jednou z největších překážek viry. Člověk prahne po lidském uznání, které je tak prchavé a ošemetné: Kolik lidí, často i věřících, ji zaprodává svou duši. Mezi nejnebezpečnějšími satanovými triky je touha po lidské poctě za účast a práci na Božím díle! Boží ocenění je však lepší než tisíc lidských lichotek.

přel. -vý-

Být manželem či manželkou je nejodpovědnějším postavením v životě. Zaslouží si proto určitou přípravu. Jako se člověk připravuje na své povolání, někdy i celou řadu let, vyžaduje i manželství řádnou kvalifikaci. Snad právě nedostatek přípravy je přičinou tolik ubohých manželství. Člověk se nestane kvalifikovaným zámečníkem tím, že dosáhne určitého věku; ani pro manželství není dostačující, když mladý má „roky“, nějaké zaměstnání a někoho, koho by si mohl vzít. Zde bývá začátek všech rodinných problémů.

Před manželstvím, ale i po svatbě je třeba si neustále uvědomovat, že manželství představuje práci, a to velice závažnou. Každá jiná práce se vykonává jen po určitou část dne, ale manželství je „zaměstnání“ na 24 hodin denně. Ostatní zaměstnání mají své období, kdy se odchází na dovolenou, na odpočinek, ale v manželství to neplatí! Pokud jsme mnoho zmeškali v předmanželské přípravě, je stále ještě možnost napravit to, co se napravit dá. Musíme však být k nápravě skutečně ochotni. Je třeba, aby zájem o prosperující manželství byl našim vrcholným, všechno ostatní převyšujícím zájmem. Chceme-li, aby naše manželství obstalo před Bohem, musíme ho brát vážně a nelítovat strávit čas v jeho zájmu.

ZAVŘETE OČI!

První, čemu je třeba se po svatbě naučit, je zavřít oči. Oba mají během společného života dost příležitosti vidět jeden na druhém mnoho nedostatků. A proto, jakmile vstoupí do manželství, musí zavřít oči! Posláním manželství není odhalování nedostatků toho druhého. Pamatuj si: ona je tvou manželkou a ne tvým žákem, on je tvůj manžel a ne tvůj učenec. Nejsi v manželství k tomu, abys naléhal těžkostí a slabostí svého partnera, ani k tomu, abys je napravoval. Hledání nedostatků má své opodstatnění před manželstvím, ale po svatbě nesmíš už žádné hledat ani odsuzovat. Bůh neustanovil manžele k tomu, aby byli instruktory či diktátory svých žen, ani manželky odpůrkyněmi a učitelkami svých mužů. Manžel nepotřebuje změnit svou ženu, ani manželku svého muže. S jakým člověkem jsi uzavřel manželství, s takovým uměj žít až do smrti. Nehled na těžkosti a slabosti toho druhého ve snaze zbabit ho jich. Taková koncepcie „pomoci“ je v základě nesprávná. Lidé v manželství se mají učit zavírat oči. Mají se učit opravdové lásce a ne „pomáhání“ či „napravování“ toho druhého.

UČTE SE PŘIZPŮSOVATI

Další úkol, jenž je třeba učit se hned po svatbě, je vzájemné přizpůsobení se. Nezáleží na tom, jak podobné jsou náklonnosti obou, dříve či později se stejně objeví mnoho nesrovnalostí. Stále budou mít rozdílné názory, záliby i nechutě, mínění a náklonnosti.

JDI NA PŮL CESTY. Co znamená přizpůsobovat se? Představuje to vyjít druhému na půl cesty vstříc. Nejkrásnější je přizpůsobovat se navzájem. Mnoho problémů se však vyřeší zvlášť tehdy, když jeden dokáže jít celou cestu přiblížení k tomu druhému. Učme se vyjít ze sebe a setkat se aspoň na půl cesty s tím druhým. Netrevejte na svých názorech, ale budte ochotni je změnit. Dobré manžel-

ství vyžaduje čas i úsilí od obou. Přizpůsobovat se znamená objevovat to, co trápího druhého. Někdo se bojí hluku, zatímco jiný se stává nervózním, je-li příliš ticho. Někdo potřebuje ke svému životu mnoho aktivity, zatímco druhý sleduje opak. V tom právě je třeba umět se přizpůsobovat.

DOKAŽTE KLADENE HODNOTIT A BÝT CITLIVÝMI!

Jakmile jsi jednou v manželství, měl by ses ihned učit oceňovat schopnosti svého partnera.

VŠIMEJ SI SCHOPNOSTI TOHO DRUHÉHO! Musíme být citliví a pozorní na věci, které ten druhý udělá dobré. Rodinné a manželské vztahy velmi trpí tím, když jeden neumí ocenit přednosti druhého. Nedomnívejme se, že jde o lichocení ženě nebo o zadostiučinění ještěnosti manžela. Je třeba skutečně oceňovat schopnosti toho druhého. Učme se vidět schopnosti, sílu a krásu jedně na druhém.

Znám jednoho odpovědného bratra ve shromáždění, kterého každý uznává a mluví o něm pěkně, jen jeho manželka ne. Často ho kritizuje a říká, že není schopný a vhodný být zodpovědným bratrem. Proč? Snad proto, že by chtěla svého muže dirigovat, a když se jí to nedáří, obviňuje ho, že se k tomu nehodí. Všichni bratři a sestry ve shromáždění ho uznávají, jen jeho žena ne. Jak může být taková rodina požehnaná?

DEJTE NAJEOV SVŮJ OBDIV!

Manžel nesmí svou ženu hodnotit méně než ji hodnotí jiní, nemá ji však ani přechválit. Proč ses s ní oženil, vážíš-li si ji tak málo? Totéž platí obráceně. Proč ses vdala za toho člověka, když si myslíš, že je zlý? — Ve šťastné rodině je nevyhnutelně třeba oboustranné úcty. Není dobré, když jiní chválí tvého životního partnera tam, kde ty ho kritizuješ. Všimej si jeho kladných stránek, a kdykoliv se k tomu naskytne příležitost, vyjádři to před jinými. To není vychloubání — vždyť říkáš jen pravdu. Takovým vzájemným hodnocením se utužuje manželství i rodina. Kde takové projevy vzájemného hodnocení chybějí, vzniká mnoho nedorozumění a problémů. Znám rodinu, v níž manžel nikdy neřekl své manželce, že něco udělala dobré. Žila proto v neustálé nejistotě, počíná-li si správně či ne, a trápilo ji to tak, až onemocněla tuberkulózou. Na smrtně posteli pak od manžela slyší: „Nevím, co budeme bez tebe dělat. Tak mnoho dobrého jsi v životě vykonala.“ „Proč jsi mi to jen nepověděl dřív?“ říká ona, „celý život jsem se strachovala, zda se ti líbí, co dělám, až mě to přivedlo do tohoto stavu.“

Pamatujme: rodina skutečně potřebuje milá slova; bylo by dobré, kdyby se taková pěkná slova často vyslovovala. Manželé se mají učit cenit si jeden druhého a pěkně o sobě navzájem hovorit. V nejednom případě se stává, že některý bratr nekoná dobré jen proto, že jeho manželka neumí jeho dobrou práci ocenit. Po nějakém čase přvezme její názor na sebe za svůj a ani se už nesnaží něco dobrého vykonat.

Uspěch rodinného života spočívá nejen ve zdrženlivosti při vytýkání si vzájemných nedostatků, ale i v hodnocení a ocenění kladů manželů.

BUDĚTE ZDVOŘILÍ!

Clenové rodiny mají být k sobě navzájem zdvořili. Být nezdvořilý je ohavnost. Kdyby měl člověk jakkoli blízkého přítele, ztrati ho, nedokáže-li být k němu zdvořilý. Apoštol Pavel píše „láska se nechová neslušně“ (1K 13, 5). Často pouhé malichernosti zavírají vážné rodinné nesnáze. V domácím prostředí má člověk největší sklon být nezdvořilým. Mnozí manželé si myslí, že když jsou si tak blízci, nemusí se namáhat být k sobě zdvořili. Měli bychom ale vědět, že zdvořilost zkrášluje lidské vztahy. Vymíří-li ze života, objeví se všechny jeho škodlivé rysy. Jeden bratr přirovnal zdvořilost k mazacímu oleji na stroj. Bez ní se objevují třenice, nepříjemné pocity a zvuky.

BUDĚTE ZDVOŘILÍ V ŘECI! Naučme se v manželství, třeba po mnoha letech, používat výrazy „děkuji“ a „prosim“. Zdvořilá slova jako „dovolíš?“ anebo „promiň“

nesnižují naše postavení ani autoritu a měla by se často užívat. Pokud jsme omezili používání těchto výrazů, těžko si najdeme a udržíme přátele. A oč více jsou nepostradatelné v rodině!

BUDĚ ZDVOŘILI V ODIVÁNÍ! Nejen naše slova a způsoby mají být zdvořilé, ale i naše oblečení má být úpravné a čisté. Rádi se úpravně oblékáme před našimi přáteli, ale i v naší domácnosti máme být obléčeni vkusně. Vyhýbejme se nepozornosti v oblékání jen proto, že jsme doma! Taková familiárnost může zplodit pohrdání. Neoblékejme se nevhodně nebo neslušně jen proto, že jsme doma!

BUDĚ ZDVOŘILI V CHOVÁNÍ! I v našem jednání se musí projevovat laskavost. Když někomu něco podáváme, neházejme mu to. Možná tím ušetříme několik vteřin, ale nejednou to může mít vážné následky. Učme se být způsobní! Myslím, že by nikdo nenavštívil domácnost ženy, která by se ke své návštěvě chovala tak, jak se běžně chová ke svému muži; podobně by lidé asi nedovolili svým spolupracovníkům, aby se k nim v zaměstnání chovali tak, jak jsou mnozí zvyklí chovat se doma ke své manželce. Přiznejme si, bratři, že naše ženy snášejí to, co by naši kolegové nesnesli. Řekněme i sestrám, že jejich manželé mají s nimi velkou trpělivost, jako by s nimi neměly ani ty nejlepší jejich přítelkyně, pokud by se k nim chovaly stejně. Být nezdvořilý je hrubost, a křesťan nesmí být hrubý. Ten, kdo se „naučil od Krista“ (Ef 4, 20), nemůže být nezdvořilým člověkem.

BUDĚ ZDVOŘILI V ZABARVENÍ HLASU! I náš hlas má být srdečný. Je možno říci táz slova různým tónem a různým způsobem. Určitý tón užívá ředitel, když hovoří s podřízeným. Přátelé hovoří vzájemně mezi sebou přátelským tónem. Láska hovoří přívětivým hlasem, zatímco nenávist vyjadřuje svá slova tónem, který vyjadřuje zloubu. Těžkosti s mnohými lidmi spočívají v tom, že doma používají nepříjemný tón v řeči, neboť „vyčerpali příděl“ všeho přijemného venku mimo svou domácnost. Jsou zdvořili ke svým kolegům v práci, trpěliví k nemocnici v nemocnici a opatrni, když hovoří se svými žáky ve škole; nestarají se však o to, jaký tón řeči a opatrni, když hovoří se svými žáky ve škole; nestarají se však o to, jaký tón řeči a užívají doma. Kdyby ten tón užívali v úřadě, možná by se museli „balit“ už za dva dny. — Jak může obstát rodina, kde se užívá jen drsný tón řeči? PAMATUJME: žádné nedbalé slovo, tvrdý nebo přísny hlas, pyšný či sebelitostný tón ani trpitelská intonace by se doma neměly používat. „Láska se nechová neslušně“, ani pokud jde o barvu hlasu.

W. Nee

Chválit Boha ztišením

Nový překlad verše ze Ž 65, 1 zní: „Ztišením se sluší tebe chválit.“ Při shoru dne, kde se každý bojí, aby na něco nezapomněl, aby všechno stihl, se nikdo nemůže přece zdržovat nějakým ztišením! Ale věřící člověk smí přece — navzdory tolka věcem, které musí za den vyřídit a zvládnout, — nacházet klid u Boha.

„Tebe to nevzrušuje? Já bych na tvém místě tak klidný nebyl!“ — na takovou výzvu k splašenosti smí křesťan dát najevo, že zůstává klidný, protože spoléhá na Pána, který o všech problémech ví a své věrné v nich neopustí...

Možná se nám někdy stává, že postrádáme takový klid. Vzpomeňme si tehdy: Boha lze chválit také klidem, ztišením a mírností. Jen k Němu přijďme a on nás naplní.

-vý-

PTEJTE SE NA PÍSMA

Bible je Božím slovem a Božím poselstvím k člověku. Učí nás poznávat, kdo je Bůh, jaká je jeho vůle, láska a jaké jsou cesty jeho milosti k lidskému hříšnému pokolení. Je jediným dokonalým a směrodatným pravidlem života a vzorem nejvyšší mravní výchovy.

Bible byla a zůstane mocným zdrojem sily a útěchy zarmouceným srdcím, v nichž probouzí spasitelnou viru, vraci pokoj a naději těm, kteří klesají pod břemeny bázně a soužení. Je zdrojem světla v temnotách bludů, pověr a ukazatelem smyslu života, budoucnosti a existence života za hrobem.

Tak, jako v každém oboru lidské činnosti jsou určité uznávané normy, bez nichž se nelze obejít, platí to plnou měrou i pro naše dílčí vědecké poznání. Ani ono se neobejde bez viry, naděje a vytrvalého úsilí v hledání objektivní pravdy. Víte v Boha a v jeho Slovo je třeba se „naučit“. K tomu nestačí pouze náš rozum se svou logikou, nýbrž naše osobně prožité zkušenosti života — je to právě Boží láska k člověku, která přichází z Božího srdce přímo k srdci lidskému. Toto tajemství otevírá a zjedná Bůh těm, kteří Ho hledají z celého srdce modlitbou, pokáním, studiem Písem svatých a kteří se upřímně snaží poznat a poslušně konat vůli Boží.

Bibli jako Boží řec k člověku je nutno poznat v její jedinečnosti a přijmout prostou, upřímnou osobní vírou, přivlastnit si její poselství a připojit své jméno ke každému Božímu zaslibení, které je i při své univerzálnosti současně osobní, adresné. Tepřve potom nám bude tim, čím je mapa cestovatele, hůl poutníkovi, kompas kapitánovi na lodi, zbraň vojínovi a nepostradatelným nebeským průkazem věřícímu křesťanovi.

Ústřední postavou Bible je Pán Ježíš — Boží Syn a hlavním záměrem Božím s člověkem je vysvobození z hřachu a jeho následků skrze viru v jedinečnou oběť Kristovu s cílem Boží slávy.

Proto ji milujeme, denně čteme s modlitbou, podle jejího svědectví uměřujeme náš každodenní život, ověřujeme si Boží vůli a vzděláváme se v nejsvětější věře, která je jednou dána svatým.

-SI

ELIÁŠ A ELIZEUS

1. Který z nich měl dvojnásobný díl ducha než ten druhý?
2. Který z nich vzkřísil více mrtvých?
3. Jak se Elizeus rozloučil s rodiči?
4. Kdo z nich měl v cizím domě svůj pokoj a u koho?
5. Kdo to byl Gézi (slov. Geházi)?
6. Jak skončila Jezábel a kdo to předpověděl?
7. Kdo spal pod jalovcem?
8. Kde jsou o těchto mužích zmínky v Novém zákoně?
9. Na které hoře hořela voda a při jaké příležitosti?
10. Která tři místa navštívili spolu?

STARÍ A VŠEDNÍ DEN

Jsem již několik let v duchodu. K tomu, jak vypadá můj všední den, mohu říci, že život člověka, který má Boží pokoj, je nádherný.

Již při pročítání mi tane na myslí olázka: Co mi přinese tento nový den? Starostí se nebojím, vždyť můj nebeský Otec ví, co potřebuji (Mt 6, 24–34). Boží zaslíbení „Neboj se, já jsem s tebou“ mne podnášejí ke chvále hned u první ranní modlitbě. — „Mám-li Tebe, Pane, pak se mi dnes jistě bude dobré dařit. A přesto Tě prosím o Tvou pomoc, abych dovedla chodit hodně svého povolání a to s pokorou a tichostí.“

Nuže, jaké úkoly mi pro dnešek Pán svěřuje? Chci je splnit přesně a svědomitě. To, že jsem v duchodu, platí pro občanské povolání, ale ne vůči mému Pánu a Spasiteli. Navzdory starosti a slabosti Mu chci věrně a s vděčností sloužit až do konce. V 2K 12, 9 a Iz 40, 29.30 mi Pán slibuje svou sílu, když jsem slabá, unavená. On mě posiluje tak, že jsem zase čilá k další službě.

Je třeba navštívit nemocné, unavené, zarmoucené; oni potřebují útěchu Ježiho slova, poslující přímluvy a také radostnou písni o Boží moci a lásce.

Mám také dopisy, které čekají na vyřízení. Mnohá milá sestra potřebuje radu, podporu v problémech v zaměstnání, rodině nebo utíšit hoře. Tehdy volám: „Můj Pane, jen Ty věš, co pomůže této duši, Ty věš, v jaké je situaci, věš, jak poradit a znáš východisko. Pane, ukaž mi, co mám psát.“

Někdy nemohu v noci spát. Tehdy je čas na ještě naléhavější službu — přímluvné modlitby za spolupoutníky na cestě k nebesům — za všechny i za každého zvlášť (2K 1, 11; 1Tm 2, 1).

Co může být krásnějšího než den s Pánem? Být v Jeho blízkosti! Stát před Bohem jako Eliáš! Je krásné prožívat skutečnost popisovanou v 1 Kr 10, 8: Blahoslavení služebníci tvoří, kteří stojí před tebou vždycky a slyší moudrost tvou.

My duchodci se však smíme těšit na to nejkrásnější: odchod domů! Těšit se na příchod našeho Pána — nebo na Jeho pokyn: „Dítě mé, pojď domů“ — na věčný odpočinek, který nám připravil Bůh (Iz 35, 10)!

M. U.

Keď nazývame Boha Otcom

(1Pt 1, 17)

Nedávno mi istá mladá paní povídala: „Ja vlastne ani dobre neviem či je to Pán Boh, alebo Jehova, alebo Otec.“ Naša jednoznačná odpověď je: Ak chceš úprimne veriť alebo veriť skrze Pána Ježiša Krista, mäš v Bohu svojho milujúceho Otca!

Ak je teda Pán Boh náš milujúci a milovaný Otec, vyjadrenie vzťahu k Neimu musí charakterizovať podľa druhej polovice sprivedného verša chodenie v bázní počas pútnictva.

Pokiaľ ide o chodenie, čo je v podstate normálny každodenný život kresťa-

na, najprv musia byť nohy obuté v zmysle Ef 6, 15 „v hotovosti evanjelia pokoa“. Evanjelium, cez ktoré sme boli obrátení k Bohu ako k Otcovi, má znieť z našich životov všetkým okolo: Nebeský Otec vás volá k pokoju, radosti a požehnaniu, volá vás domov. Ešte dnes je čas prijať Jeho pozvanie, možno posledné...

Ako majú chodiť veriaci ľudia? Podľa 1Te 2, 12 hodne Boha, Ko 1, 10 hodne Pána a Ef 4, 1 hodne povolania. Kvalita nášho chodenia je vymedzená v Ko 2, 6: — Ako ste prijali Krista, Ježiša Pána, tak v ňom chodte. Pamäťame se ešte na prvé kroky za Pánom Ježišom? Koľko energie, radosti a snaženia bolo v nich. Dnes sú už často iba spomienky. Nemá

to tak byť! Vráťme sa k prvým krokom Žalmista vyznáva: Blahoslavený každý, viery! Kresťania majú dalej chodiť Duchom a nekonat skutky tela (Ga 5, 25). Inak viac ako 50 krát máme v Biblii výzvy: Iné priestory na chôdzu sú v Ef 5, 2: — Neboj sa, nebojte sa...! Ak bude Chodte v láske. Ef 5, 8: Chodte ako me chodiť v Božej bázní, potom sa už deti svetla a R 13, 13: Chodte ako vo dne, slušne. R 6, 4: Chodte v novote života a napokon v úvode citovaný verš 1Pt 1, 17: Chodte v bázní.

Božia bázeň neznámená strach z trestajúceho Jehovu, ale poslušnosť, lásku a útu k nebeskému Otcovi. Písmo nám svedčuje tomu, že cieľ našej púte je veľmi, veľmi blízko. Okolo nás rastie napäťie, neistota, beznádej. Do toho všetkého zaznieva hlas Pána Ježiša Krista: — Hľa, pridem skoro... Sme pripraveni na stretnutie s Ním? Snáď len 27), bohatstvo, poklad (Pr 22, 4), múdrost, známost (Pr 1, 7; Ž 111, 10, Jb 28, 28), čistotu (Ž 19, 10), nenávist zlého (Pr 8, 13) a voňavú obet (Iz 11, 3).

-jk

„Protož líbost mám v nemozech, v pohaněních, v nedostatcích, v protivenstvích a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tehdy silen jsem“ (2K 12, 10).

Tělesné utrpení, které člověk pocítuje, nemusí nezbytně odpovídat zranění, které utrpěl. Bolest může být zmírněna tím, co následuje, nebo tím, co očekáváme. To dokázal velký ruský psycholog, nositel Nobelovy ceny Ivan Petrovič Pavlov. Ve svých pokusech se psy spojovali u nich bolestivé dojmy s pocity radosti. Když jim přiváděl do tlapek elektrický proud, zvířata obvykle vrčela a nepřátelsky štěkala. Když jim však po elektrickém šoku předložil potravu, jejich reakce se očima změnily ze zuřivosti do stavu radosti. Po určité době psi při pokusu radostně vrtěli ocas a běhali okolo stolu. Jejich nové chování se nezměnilo, ani když se zvýšila intenzita elektrického proudu.

I když reakce věřícího člověka není automatická jako u Pavlovo-vých psů, přesto tento slavný pokus zčásti ilustruje důležitou duchovní pravdu. Bůh si přeje, aby Jeho děti byly vychovány tak, že všechny nepříznivé životní okolnosti, všechny nové zkoušky a těžkosti se pro ně stanou podnětem pro očekávání nové Boží milosti a odměny — budoucí radosti, která přichází z Božích rukou. Ti, kteří ochotně očekávají na svého Mistra, mohou v každém soužení nalézt zdroj potěšení a Boží pomoci. Ti, kdo chtějí dosáhnout duchovní zralosti, se musí osvědčit v souženích; vždyť tato vytrvalost má za výsledek prohloubení důvěry v Boží lásku a moudrost.

Kéž bolesti nepříznivých událostí a zkoušek v našich životech nás vedou k očekávání na Otcovu laskavou odpověď ve všech životních potřebách!

-hk

EZDRÁŠ

Ezdráš bol veľkým študentom, bol veľkým štátnikom, bol veľkým reformátorm, a bol veľkým kazateľom. Ezdráš sa narodil v Babylone, bol dieťaťom zajatia. V jeho srdci horela túžba uzieť zem svojich otcov a uskutočniť to, čo ho plne zaujalo — navratiť zajatie Júdova a obnoviť a vybudovať Jeruzalem. Ezdráš sa priblížil Danielovi, ibaže v iných okolnostiach. Lebo aj on mal mladosť, v ktorej nebolo poškvŕny a mal priazeň, umenie i múdrost i odvahu i rozumenie sa vo verách. Ale po celý čas bol Ezdráš sám sebou. Bol zajatcom ako iní, ale zároveň originálom. Bol mužom bez predchádzajúceho vzoru. Bol prvým zákonníkom v Izraelovi, čokolvek sa pod tým rozumelo a bol to — ako by sme dnes povedali — prvý biblický kazateľ a jeho základné pravidlo v kázani platí až dodnes. Ezdráš bol plný originálnosti a jemného postrehu, a tieto kvality pochádzali z jeho srdca a charakteru, veľmi ušľachtileho a zriedkavého. Lebo on bol „učený človek, zbehlý v zákone Mojžišovom, ktorý dal Hospodin Boh Izraelov, a ustavil svoje srdce sputovať zákon Hospodinov a činiť v Izraelovi ustanovenie a súd.“ Ušľachtily úvod, vskutku, k ušľachtilemu životu.

Nevieme, prečo Ezdráš nevyšiel do Jeruzalema s prvou skupinou navrátilcov. „Plevy vyšli z Babylona, ale zrno tam ostalo,“ je jadrný výrok Židov až po našej čas, o tej prvej skupine ich praočkov, ktorí sa navrátili z babylonského zajatia. Lebo keď sa obnovovaný Jeruzalem nachádzal vo chvíľke najťažnej, ohrozovaný nepriateľmi zvonku a ešte väčšimi ochabujúcimi vierou a porušenou morálkou znútra, povstal Ezdráš a prišiel z Babylona a stal sa spasením Jeruzalemu. Naštastie pre nás, Ezdráš pojal do svojho životopisu pozoruhodný dopis, ktorý mu dal kráľ Artaxerxes, list, ktorý z tohto chaldejského zákonníka urobil priam vice-kráľa v Jeruzaleme.

Skôr než mal čas oddýchnuť si po únavnej ceste, bol vrhnutý do mora ľažkostí v Jeruzaleme. Od smrti dvoch najväčších vodcov z prvej skupiny spoločenský a náboženský život nového Jeruzalema sa rýchlo korumpoval a smeroval k zániku. A nebyl Ezdráša posланého Hospodinom na jeho záchrannu, Jeruzalem by sa čoskoro bol stal opäť tým, čím bol tak často predtým — Sodomou a Gomorou. Uplne, až puntičkársky dôsledne oddelenie Izraela od porušeného pohanského sveta — to bol prvý zákon života Izraela či už v národnom, či náboženskom živote. Nebolo iného dôvodu, prečo by Hospodin za takú veľkú cenu mal zachovať Izraela na svete, ak by nebol svätým, čistým a oddeleným pre Noho, pokým pride čas, keď sa stane soľou zeme a svetlom celého sveta. Ako Jeruzalem mohol padnúť tak náhle a tak hlboko, o tom nám dejiny nehovoria. Bolo ponechané, aby sme sa o tom dočítali vo vlastných srdciach. Ale na svoj účasť Ezdráš zistil, že už každý mür oddelenia medzi Izraelem a Kananejcami vôkol neho bol rozrušený, takže ako domáci tak i verejný život Izraela sa od ohavnosti a porušenosti okolitých národov nelišil ničím iba menom. A bolo to iba vtedy, čo Ezdráš videl, ako bola Božia prozretelnosť dobrá, keď ho opatrila nástrojom takej autority, akým bol list kráľov. Lebo bolo treba všetkej autorite tohto kráľovského listu a všetkej odvahy a rozhodnosti Ezdrášovej, aby sa mohol pustiť do zápasu s neporiadkami, ktorími stál zoči-voči na každom kroku ako prechodil Jeruzalemom. Tí, čo sú dostatočne scítaní, vedia, ako Ján Calvin spravoval Ženevu a ako John Knox a jeho priatelia vynaložili všetky sily pri spravovaní Edinburgu — tí najlepšie pochopia i ocenia spravovanie Ezdrášovo v Jeruzaleme. Do akej miery to tito veľkí mužovia boli vystavé vykonávať, do takej Jeruzalem, Ženeva a Edinburg boli svojho času pravými

teokraciami — Božie mestá, to jest, spravované ako to Artaxerxes dekretem stanovil, že má byť spravovaný Jeruzalem, zákonom Boha nebies. Nie dokonale, nie bez chýb a nedostatkov v temperamente, ba dokonca nie i bez zločinov. Ale i tak, ako Ezdráš, tak Calvin aj Knox vyvinuli nanajvýš nebojáčne úsilie na to, aby ustavili kráľovstvo Božie v týchto troch povestných mestách.

Ezdráš, kym bol ešte mladým mužom v Babylone, stal sa zbehlým v zákone. Slovami štyridsiateho žalumu Ezdráš bol vtedy už „perom hbitého pisára“. Svojim vysokým rodom bol podľa úradu kňazom a keby o to bol stál, mohol by dokázať svoj neprerušený a nepoškvrnený rodokmeň späť až po samého Árona. Ale kvôli čomu, keď tu nebolo ani chrámu, ani oltára, ani zlutownice ani ničoho ostatného, čo s chrámom súviselo? A nebyť toho, že objavil pre seba iné a lepšie dielo, nebyť toho, že sa prispôsobil svojim novým okolnostiam a svojmu novému svetu, jeho údelom by bol život zahorknutý a premrhaný v marnosti. Ale Ezdráš mal potrebnú pokoru a predvídanosť, génia i milosť, aby videl, že budúce sídlo duchovnej bohoslužby a pravý zdroj duchovného života na zemi nebude viac budova lež kniha. Dlhé roky predtým než sa knihy stali tým, čím sa stali, Ezdráš mal úctu ku knihám a najmä Knihe kníh. Vy všetci, čo používate Bibliu vpravde evanjelickým spôsobom a preto máte vpravde evanjelickú lásku ku svojej Biblii, nesmiete zabúdať čo džízze Ezdrášovi. Lebo to bolo v Babylone a bolo to pod pôsobením Ezdrášovým, tak učením a duchovným, čo Vaša Biblia začala nadobúdať svoj tvar. Keď všetci ostatní kňazi a levitovia chodili nevediac čo začať a čoho sa chopiť, pretože boli bez svojho tradičného oltára, Ezdráš započal s novým typom kňažskej služby v Izraelovi, ktorý pretrval všetky chrámy a kňažstvá v Izraelovi a bude trvať až do konca vekov. Ľahko zbadáme, aký náherný život strávil mladý Ezdráš v Babylone, keď sa započúvame do tých významných slov — „ustavil svoje srdce sputovať zákon Hospodinov a činiť a učiť v Izraelovi ustanovenie a súd“. Ezdrášovi praví nasledovníci a pokračovatelia medzi nami, a najmä tí, ktorí sú ešte mladí a majú pred sebou život v Jeruzaleme, nech si dobre všimnú, že Ezdrášovo štúdium začalo a pokračovalo predovšetkým v jeho vlastnom srdci. Nemajúc príbytku urobeného rukou, v ktorom by prebýval s Hospodinom, o to väčším prebýval Ezdráš s Ním v novozákonnom chráme vlastného srdca. Všetky ostatné štúdia môžu byť viac alebo menej úspešné i bez účasti študentovho srdca — jazyky, právo, medicína, filozofia — ale nie teológia. Teológia a oná veľká Kniha Ezdrášovej teológie si absolútne vyžadujú odovzdané, pokorné, kajúce a čisté srdce. A Ezdráš má toto svedectvo, že ustavil svoje srdce... Ezdráš mal názor Lutherov, tak dávno pred Lutherom, že je to oveľa viacej čisté srdce než jasná hlava, ktoré robi teóloga teológom. Nech všetci, čo sa priberejú do služby slovom, skúmajú samých seba a tak nech nastupujú do svojho úradu hodného všetkej cti — a tak často neobsadeného.

Kto svedčí, že obľúbeným výrazom Jánovým bola „láská“, Pavlovým „milosť“ — a čo u Ezdráša? Čo sa opäť a opäť vyskytuje v jeho vlastnom životopise? Nuž nie sú to ani desiatky, ani dane, hoci to bol veľký civilný i duchovný úradník. Nemá nič do činenia s murámi či tesármami, hoci zamestnával celé čaty takýchto remeselníkov v chráme a na muroch jeruzalemských. Nie sú to dokonca ani slová, ktoré by sme hľadali pri hbitom pisárovi. Ezdrášov rázovitý výraz je „ruka Hospodinova“. Táto ruka je neustále nad Ezdrášom. Ak je voľačo priaznivé pri ňom, nie je to Artaxerxes, ani on sám, lež ruka Hospodinova. Predstavuje sa svojim čitateľom ako človek vo všetkých veciach pod rukou Hospodinovou. Kráľ mu vyhovel v jeho požiadavkach, ako bola nad ním ruka Hospodinova. Tak vyšiel z Babylonu nepríjemúc kráľovských ozbrojencov ako doprovod, tak prišiel do Jeruzalema, ako bola nad ním ruka Hospodinova.

Jeruzalem. Všimli ste si niekedy, ako sa tento pravý kňaz stavia do jedného zástupu s veľkými priestupníkmi, za ktorých sa modlí? Keď načúvame jeho mod-

litbe, mali by sme dojem, že je vari aj vodcom všetkých priestupníkov — vyznáva hriechy Jeruzalema v agónii, akoby všetky tie hriechy boli jeho vlastnými. Jeho duch pri verejnej modlitbe, jeho postoj a jeho výroky sú dosť na to, aby pohoršili ľudí suchého a tvrdého srdca. Ale Ezdrášova modlitba, či v jeho vlastnej knihe, či požičaná do inej knihy alebo iného modliaceho sa srdca vždy zaujme a uchváti tých, čo sú citlivého, rýdzeho a po svätosti práhnuceho srdca. A tak bolo toho dňa, že príbuzný duch v tom zhromaždení menom Šechniáš, pod vplyvom modlitby Ezdrášovej vyhlásil, že on i jeho spolu-starší vykonajú všetko, čokoľvek im prikáže. Ak ma chceš pohnúť svojím kázaním alebo svojou modlitbou alebo svojím spieváním, najprv musíš byť sám pohnutý. Ibaže — kde máme príležitosť pre modlitbu ako tá, čo v Jeruzaleme zapálila takýto oheň? V srdci Ezdrášovom bol dávno založený a denne udržovaný oltárny oheň odo dňa, v ktorom si zaumienil, že ustanovi svoje srdce hľadať a činiť zákon Hospodinov. Život ako bol Ezdrášov najprv v Babylone a potom v Jeruzaleme — to je tajomstvo každého náhleho a všetko premáhajúceho vzplanutia modlitebného pred Bohom i ľuďmi.

Ale pritom všetkom, taká veľká a stále rastúca je moja úcta k službe slovom, že sa dívam na všetko to — narodenie Ezdrášovo v Babylone, vzdanie sa knažského úradu, jeho veľká a originálna práca na zákone Mojžišovom, jeho príchod do Jeruzalema, jeho dennodenná skúsenosť s rukou Hospodinovou, jeho úsilie v osobnej modlitbe i modlitbe za iných — iba ako na prípravu na úrad kazateľský. Je to veľkolepý obraz, kto je hodný toho, aby ho namaľoval?, a je to iba prvý z mnohých takých veľkých obrazov. Ezdráš stojaci na kazateľni z dreva s trinástimi staršími, šiesti z jednej, sedimi z druhej strany. A Ezdráš otvoril knihu pred všetkým ľuďom a vykladali zákon ľudu tak, aby rozumel čo sa čítalo. A toto je samý prvý a najstarší typ a vzor všetkého najlepšieho v službe slovom až do dnešných čias. A tento typ a vzor boli úspešne nasledované až podnes. Chrysostomos a Augustín, Calvin a Matthew Henry a mnohí po nich i pred nimi. Všetci, ktorí svoju kazateľskú činnosť viedli podľa návodu Ezdrášovo, to jest, nie tak ani veľa banálneho hovorenia a ošúchaných fráz, ale skôr čítanie zákona Hospodinovho systematickým spôsobom, vykladajúc zmysel a vedúc poslucháčov k porozumeniu. To je prax, ktorá mnohých z Božích mužov minulosti priviedla k takej veľkej známosti Biblie! Toto je ušľachtilá tradícia a výborná metóda. Ibaže si vyžaduje veľmi ťažkú prácu, veľmi široké čítanie, veľmi hlbocké premyšľanie, ako i včasné a celoživotnú prípravu kazateľovho srdca. Ale kto si pred seba postaví túto veľkú a najušľachtiejsiu úlohu, a vydrží v nej do konca, neustále sa učiac, zdokonaľujúc, pridávajúc k pokladnici svojej známosti, taký nikdy nestratí zo svojej sviežosti, nikdy nezostane, nikdy neunaví svojich poslucháčov, svojím časom i v šedinách ponesie ovocie, jeho list nezvádne. A pre neho i pre ľud stanú sa majetkom niektoré z najväčnejších zasľúbení Pánových. „Lebo vás priviedem na Sion, hovorí Hospodin, a dám vám pastierov podľa svojho srdca, a budú vás pásť umne a rozumne, až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej“.

sprac. -mk

- ◎ Držať vieru znamená dôverovať, že ťa drží verne sám Boh
- ◎ Krok vpred so svetom znamená krok späť s Kristom
- ◎ Ti, ktorí začínajú deň s prosbou k Bohu, obyčajne ho končia s vdákovou.

ZKLAMÁNÍ?

*svou silou
k cíli dojdeme!*

*Je všeho cílem —
pouze hrob
kde stejně všecko
končí nám...
být nepoznán
všechněc dob?*

*Království své
vzbudil láskou
kněžství
ve oběti čisté
proroctví On
splnil jistě
naděj
v parusii blízkou*

*Kdo jiný
rozum spokoji
kdo citu
zjevi hlubiny
kdo vůle
změní slabiny
a jizvy srdce
zahoří?*

*Jen On —
ten z lidí nejchudší
a boháč
v lásce největší
On pokorný
a nejtisší —
Tvůj Pán
a přítel nejdražší*

*Jen Ježíš
září jeho
lásky nezhasne
On nikdy
nemá pro tě „NE“
a v náruč Otce
o devezdá!*

*esplnil
naše predstavy
uprostred
poroby moci
krále —
vítězici moci
jenž lid svěj
v slávu postaví!
Též naše
zvyky narušil
když v kněžské
vizi čistil chrám
a počínal si
jako Pán
ač jenom
z Nazaréta byl!*

*A jako
prorok jalešný
lid sváděl
z cesty bezpečné
nám mařil
zájmy společné
styk s hřišníky
ved neslušný!*

*Svým roucháním
zem naplnil
když vydával se
za Boha
tvrdá starším
vmetl slova
a svatý
Zákon potupil!*

AMEN

Zj 3, 14; 2K 1, 20

Slovo amen sloužilo starozákonímu lidu k vyjádření souhlasu se zvlášť důležitými výroky kněží. Amen znamená: „Ano, tak to má být, tak se staň!“ Toto slůvko souhlasu — amen nalézáme také v bohoslužbách prvních křesťanů. Např. církevní otec Hieronymus poznamenává, že za starších dob křesťané v Římě vyjadřovali své amen tak srdečně, jako by hlučela voda. Toto slůvko má své místo i dnes v křesťanských společenstvích, aby se tak vyjádřil souhlas s kázáním, s modlitbou a požehnáním. Nikdy bychom je neměli vyslovit bezmyšlenkovitě v řeči nebo ve zpěvu! Je-li slovem Amen označen Pán Ježiš, pak to má svůj hluboký smysl. Pavel nám vysvětluje jeho význam v 2K 1, 20, kde píše, že v Kristu jsou všechna Boží zaslíbení ano a amen: Pán Ježiš je naplnuje. V Něm mají a musí mít své naplnění. Předně jsou myšlena všechna starozákoní zaslíbení, která poukazují na Pána Ježiše. Při jejich naplnění jde o naši spásu a o spásu celého světa,

který leží ve zlém. Pán Ježiš byl povolán, aby nastolil dobu milosti. Měl naplnit touhu i naději všech lidí i národů. On sám řekl k tomuto příkazu: „Ano a amen, tak se má stát!“ Bylo to zvláštní přání srdce Spasitelova, aby Jeho osoba a Jeho dílo přišlo v plnosti jako Boží Amen s ohledem na daná zaslíbení. Počínaje od zvěsti o Jeho narození jako Ježiše, našeho Spasitele, přes Jeho zjevení ve všech důležitých etapách jeho vyučitelského poslání je zdůrazňována cena — „aby se Písma naplnila“. Tak je mimo jiné zdůrazněno Jeho narození z panny jako naplnění Písem (Mt 1, 22–23).

Pán Ježiš sám při prvním veřejném projevu v Nazaretu (L 4, 16–21) poukazuje na to, že se v Jeho osobě naplňuje proroctví Izaiáše (kap. 61). Když pak opustil své rodné město a odcházel do Galileje, zdůraznil: „Země Zabulón a Neftalí, směrem k moři, za Jordánum, Galilea pohanů — lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzede těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.“ Od té chvíle začal Ježiš kázat:

„Činite pokání, neboť se přibližilo království nebeské“ (Mt 4, 15–17). Ten, jehož jméno je Amen, je i zde naplněním prorockých slov. U Mt 8, 14–17 čteme: „Když Ježiš vstoupil do domu Petra, spatřil, že jeho tchyně leží v hořečce. Dotkl se její ruky a horečka ji opustila; i vstala a obsluhovala ho. Když nastal večer, přinesly k němu mnoho posedlých; i vyhnal duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil, aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: „On slabostí naše na sebe vzal a nemoci nesl!“ I řeč Pána Ježiše v podobenstvích znamenala naplnění proroctví Písem (Mt 13, 34–35).

Situace, které se udaly při zatčení Pána Ježiše, ukázaly, že Ježiš je velkým Božím AMEN. Když chtěl Petr bránit mecem svého Mistra, zapověděl mu to slovy: „Či myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvacet legií andělů? Ale jak by se potom splnila Písma, že to tak musí být?“ A ve zprávě o utrpení Pána Ježiše čteme: „Ježiš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo

Písmo, řekl: „Žízním!“ Když se večer po vzkříšení Zmrtvýchvstalý ukázal svým učedníkům, pojedl před nimi pečenou rybu a med a řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Zámlzech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jméně se bude zvěstovat pokání na odpustění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem“ (L 24, 44–47).

Pán Ježiš je tímto AMEN i při pohledu na zaslíbení,

která nám zanechal před svým odchodem z této země: „A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.“ Pak i my, kteří patříme k Jeho učedníkům, můžeme denně počítat s Jeho přítomností a v tichosti srdce říci své „Amen! — ano, tak to je a tak to má být!“ V rámci tohoto krátkého článku nemůžeme uvést všechna zaslíbení, která nám Pán Ježiš zanechal. Vzpomeňme si jen na zaslíbení, spojená s našimi modlitbami, např. J 16, 23 — 24, Mk 16, 18. Vědomí, že Pán Ježiš je AMEN, nám může dát odvahu počítat s dětskou vírou a spolehnout na splnění jeho slibů. Ano, tak to má

přel. -zd

KNIHA

Z Písma sa dozvedáme o knihe, do ktorej zapisuje Boh. Vedel o nej aj Mojžiš, ktorý povedal Bohu: „Prosím, ó Pane, tento ľud zhrešíl veľkým hriechom a spravil si zlatých bohov. A tak teraz, ak odpustíš ich hriech a ak nie, vytrima prosím zo svojej knihy, ktorú si napsal“ (2M 32, 30–33). A Hospodin odpovedal: „Kto zhrešíl proti mne, toho vytriem zo svojej knihy.“

Mojžiš sa chcel vziať veľkej výsady — byť zapisaný v Božej knihe — aby pomohol svojmu ľudu, ktorý veľmi zhrešíl.

Podobne sa zachoval aj apoštol Pavol vo vzťahu k Izraelovi: „Pravdu hovorím v Kristu, neluhám, o čom mi svedčí aj moje svedomie vo Svätom DUCHU, že mám veľký zármutok a neprestajnú bolest vo svojom srdci. Lebo by som si prial ja sám byť zavrhnutým od Krista za svojich bratov, za svojich príbuzných podľa tela“ (R 1, 3).

Pán Boh takúto ponuku neprijal ani od Mojžiša, ani od Pavla. On je spravidlivý a každého človeka zapisuje tam, kam ktorý patrí.

V Zj 20, 11–15 je reč o knihách, do ktorých Boh písal. Budú otvorené a čitané z nich mená ľudu a ich skutky. V knihách skutkov nebudú mená znovu zrodených ľudu, pretože ich mená sú napsané v knihe života. Ved. Pán Ježiš povedal učeníkom: „Avšak z toho sa... radujte, že sú vaše mená napsané v nebesiach“ (L 20, 20).

Bol deň, keď aj naše mená s hriešnymi skutkami boli vymazané z tej knihy, ktorá bude otvorená na Božom súde, a zapisané ako ospravednených v Kristovi do knihy života. To je príčinou stálej radosti a vďačnosti nášmu Spasiteľovi, pretože ako Boží Baránek snažil aj naše hriechy. Kde je tvoje meno napsané, drahy čitateľu?

-pu

Křesťan a ZÁKON

V první úvaze o Zákoně a milosti jsme si připomenuli, že Zákon byl dán skrze Mojžíše národu izraelskému na hoře Sinaï. Druhou úvahu jsme zakončili dokonalým naplněním tohoto Zákona Prostředníkem nového Zákona, jemuž jsou odpovědní všichni ti, kteří došli spravedlně skrze víru v něho (Ř 5, 1), tj. křesťané. Žije tedy věřici křesťan bez Zákona? Může dělat co se mu libí, bez zřetele na Boží přikázání? Co z toho plyne? Máme nebo můžeme snad hřešit, protože nejsme pod Zákonom, ale pod milostí? Naprosto ne! Víme přece když se někomu zavazujeme k poslušné službě, že se stáváme služebníky toho, koho posloucháme, tomu jsme také odpovědní. Bud' otočíme hřichu a to vede k smrti nebo posloucháme Boha a jeho přikázání a to vede ke spravedlnosti. Křesťan tedy žije z milosti Boží novým životem a plní Boží vůli zcela novým způsobem. Každý znovuzrozený člověk přijetím Pána Ježíše skrze víru obdržel Ducha svatého a je jim veden (Ř 8, 14). V tomto vedení Duchem sv. se projevuje tajemství svobodného a požehnaného života dětí Božích, které uvěřívše znamenány jsou Duchem, zaslibení svatým (Ef 1, 13 b), který také přichází na pomoc jejich slabostem.

Zákon člověka nutí k plnění Boží vůle, ale nemá tu moc, aby dal silu k vykonávání Božích požadavků, protože je moudrý pro tělo. Proto Bůh učinil to, co bylo Zákonom nemožné pro lidskou slabost: poslal svého vlastního Syna v těle, aby na lidském těle odsoudil hřich a tak byla spravedlnost požadovaná Zákonom naplněna v nás. My se již neřídíme svou vůli, nýbrž Duch svatý nás vede, vyučuje, napomíná, vychovává a obviňuje na cestě víry. Jestliže jsme takto vedeni, pak již nejsme pod Zákonom, ale činíme zadost všem jeho požadavkům (Ga 5, 18). Timto se naplňuje slovo Pisma: aby spravedlnost Zákona vyplněna byla v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha (Ř 8, 4). Kde má ovšem ještě nadvládu tělo a ne Duch a věřici

chodi podle způsobu starého člověka, tam má i pravomoc Zákon. Kde vládne a rozhoduje ve všem Duch svatý, tam je zřetelný nový život a plná svoboda v Tom, který nás opravdě osvobodil (2K 3, 1, 7). To je také cílem vyučování Ducha svatého skrze Boží slovo. Jedná se zde vlastně o nové přikázání — nový Zákon lásky podle slov Pána Ježíše (J 13, 34). Toto nové přikázání máme také naplněno podle rady ap. Pavla: jedni druhých břemene nese... (Ga 6, 2).

To je praktické naplnění Zákona v každodenním životě a také v jednotlivých povinnostech, kterými sloužíme svým blízním jako Pánu. Nečiníme tak z příkazu Zákona, ale z lásky k Pánu a v děčnosti za dar lásky — spasení.

Tak tedy již nepotřebujeme Zákon? Na to nám odpovídá apoštol Pavel v 1Tm 1, 8–9: víme, že Zákon je dobrý, když ho někdo užívá správně a je si vědom, že Zákon není určen pro spravedlivého, nýbrž pro lidi zlé a neposlušné, bezbožné a hříšníky, nešlechetné a nečisté, proto, kdo vztáhnu ruku proti otci a matce... Také křesťan nahlíží do Zákona Božího příkazů a zákazů jako do zrcadla svého nitra a svědomí. Zrcadlo nám věrně ukáže nečistotu a skvrny, ale neocistí je — neumyje. Také věřící potřebují, aby se ve světle Božího slova (1J 1, 7) zkušovali a umožnili Zákonom zjevit jim jejich provinění a Ducha svatému usvědčovat je z toho, co není v souladu s Boží vůli a Jeho Slovem. Činí tak proto, aby se tím více vinili k svému Pánu a vroucněji Mu děkovali za Jeho lásku a milost. Spoléhají na Jeho dílo záchrany a chtějí pozorně dbát na vedení Ducha v každodenním životě.

Zákon, který je Slovem Božím i zvláštním výchovným prostředkem v životě věřícího křesťana je dobrý pro toho, kdo ho náležitě užívá. Napomáhá k tomu, abychom zůstávali v Kristu, žili s Ním a pro Něho. Kdo nežije v Kristu, upadá zpět pod odsuzující moc Zákona. Toto platí pro všechny neznovuzrozené křes-

tany, kteří nepoznali a nepřijali milost zjevenou v Pánu Ježíši, a zůstávají pod Božího pozná užitečnost, ale i dočasnost zlořečenství Zákona. Oni vypadli z Božího Zákona, nutnou potřebu opravdlení milosti. Ti však, kdo se nechali Zákonom odsoudit, jsou podle Zákona mrtví, ukřižováni s Kristem, aby byli živí Bohu.

Křesťan, kterého Duch Boží naplní, vy-

učuje a vede snadno ve světle Slova zjevenou v Pánu Ježíši, a zůstávají pod Božího pozná užitečnost, ale i dočasnost zlořečenství Zákona. Oni vypadli z Božího Zákona, nutnou potřebu opravdlení milosti. Ti však, kdo se nechali Zákonom odsoudit, jsou podle Zákona mrtví, ukřižováni s Kristem, aby byli živí Bohu.

-Sl
(Pokračování)

na své děti. Pán započal, rády slyšely, moudlily se, zabývaly se Jeho slovem. Je tu velká naděje, ON je u dila. I při těch, kterým jsem svědčil. Neobstojí, co je z nás, jen to, co On započal a koná svým Slovem evangelia, mocí svatého Duha. Jistě to nevyulučuje naše modlitby, svědeckou službu, pastorační, společenství sboru. Jednou vše zjední den Ježíše Krista, den slavného setkání s Pámem. Promění naše ponížené tělo a přeneseme do království Syna na svého, 1Pt 1,13. Pak zajásáme se všemi dokonalými: Díky Bohu Otci! Dokonalý dokonale dokonal. Halelujah!

—Im

Začal — dokonal

Jak přesvědčivě zní slovo apoštola: Jist jsem tím, že ten, který začal ve vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista! — Patří ke cti dobrého jména každého mistra, umělce, stavitele, aby dokonal, co započal. Každý se snaží dokončit svěřené dílo, často celoživotní práci. Tím více Bůh. Jaké dílo započal? Dílo záchrany v Kristu. Dokonal je na Golgotě mocně a slavně, požehnaně. Koná je nyní na lidských srdcích zvestí Evangelia. Vede pokárním k víře do náruče Kristo-

- Ak ideš niečo vykonať, nepýtaj sa: Čo je na tom zlé? – ale: Je to to najlepšie?
- Božia milosť nám nedáva slobodu pre hriech, ale vyslobodzuje nás z moci hriechu.
- Biblia je ako banka – najviac pomáha, keď je otvorená.

STOPY KE KŘÍŽO

SERIÁL 31

VELEKNÉZ

„Aron pak a jeho synové... vykonávali smírčí obřady za Izraele podle všeho toho, co přikázal Mojžíš, Boží služebník...“

1. Paralipomenon 6, 49

Nedávno jsem četl v kulturní rubrice velkého deníku větu: „Žijeme v době, v níž se lidé plánovitě odpoutávají od Boha“.

Tento pojem dobré znají vojáci. Když armáda už nemůže, anebo z nějakého taktického důvodu nechce odolávat náporu nepřitele, pak se odpoutá, to znamená, že mezi sebou a protivníkem vytvoří velký volný prostor, zemi nikoho.

Tak to udělala s Bohem dnešní doba — považuje Ho za rušitele pokoje a nepřítele s plánovitě se od Něho oddělila. Není to nic nového. Podobně tomu bylo už před třemi tisíci lety, v době, kdy byl napsán nás text. Národy země se odpoutaly od živého Boha. A Boží lid žil v této situaci. O něm je však napsáno: „Aron a jeho synové... vykonávali smírčí obřady za Izraele...“ Izrael se od Boha, neodpoutal. Naopak, tito lidé byli smířeni s Bohem, a proto byli Božími dětmi.

Boží lid existuje i dnes a to na celém světě. Má jiná životní zaměření než celý okolní svět. Zatímco svět se stále více a stále plánovitěji od Boha odpoutává, Boží lid vyhledává neustále svého velekněze a v Něm SMÍŘENÍ S BOHEM.

1. Bez smíření nelze přijít k Bohu

Od chvíle, kdy se lidé odpoutali od Boha, mohou o něm mluvit naprostě bezstarostně a nenuceně. Ale má to své nebezpečí. Připomíná mi to počinání zfanatizovaných výrostků v Německu ke konci druhé světové války. Ozbrojili se a nikoho a ničeho se nebáli — ovšem jen v kolektívě a do chvíle, než se objevily nepřátelské tanky. Pak se rozprchli a jejich odvaha rázem zmizela. Podobně je tomu i se vztahem k Bohu. Tepřve až moderní člověk přijde do bezprostřední Boží blízkosti, najednou poznává, že „Bůh je spalující oheň“. Tu najednou cítí svou bezmocnost a prožívá svou hrůzu.

Nedávno jsem hovořil s jedním mužem a přitom jsem mu řekl něco o Božím slově. Zděšeně odmítl se slovy: „Tím se nesmím zabývat. Navštívil jsem několik evangelizačních přednášek a nervově jsem se zhroutil. Lékař mi zakázal myslit na náboženství.“ Tento člověk se ocitl v bezprostřední blízkosti „spalujícího ohně“, kdy může dojít i k otřesu nervů.

Jiný příklad — můj otec vyprávěl, jak navštívil jednu těžce nemocnou ženu. Sotva vstoupil do pokoje, žena mu dala najevo, že o jeho návštěvu nestojí. Když se ptal po přičinění, řekla: „Farář nedají člověku pokoj.“ Tato žena si představovala, že Bůh je velice zneklidňující. Tu se můj otec posadil vedle ní a vyprávěl jí o možnosti pokoje s Bohem, že existuje smíření s Bohem. A této zvěsti naslouchala velmi pozorně.

To je ono — nikdo neobstojí nechráněn před Bohem, který je spalujícím ohněm. Proto je zcela pochopitelné, že se lidé od Něho odpoutávají. To ale není moudré. S Bohem se přece setkáváme denně. Bible nám ukazuje lepší cestu — SMÍŘENÍ S BOHEM. Kdo tedy skutečně touží po Bohu, potřebuje smíření. Hebrejské slovo použité v našem textu zní „kafar“ a znamená předně „zakryt“, dále též „odpustit“, „smířit, odčinit a očistit“ (pozn. red.: Kral, text uvádí „očištění“). Z toho je jasné, proč je smíření tak nutné — pro naše provinění vůči Bohu.

Neklamejme své duše tím, že si budeme namlouvat, že před Bohem nejsme vinni, nebo že prostě Boha není. Naše vina musí být přikryta, musíme dosáhnout „odpuštění hříchů“. To je smíření s Bohem.

2. Velekněz a oběť

Nás text je z kapitoly, která nám ukazuje starozákonné obec. Je zde napsáno: „Ale Aron a synové jeho páliли na oltáři... k očištění Izraele“. Šťastný Boží lid, který měl velekněze, očištějícího lid. My však máme lepšího velekněze — Božího Syna — Pána Ježíše Krista. Kéž bychom jen nebyli slepi jako lidé, kteří ve velikonoční pátek obstoupili cestu na Golgotu a svého velekněze nepoznali. I dnes, stejně jako tenkrát, jež mnoho lidí považuje za svůdce lidu. Jiní v Něm vidí náboženského snilka, jiní ubohého idealistu, který ztrskotal jako všichni idealisté od počátku světa.

Pravá církev však poznává: ON je velekněz, zmocněný samotným Bohem. Pojdeme k Jeho oběti. Nás velekněz potřebuje naprostě dokonalou oběť, bez sebeinenší vady, aby mohla mít věčnou platnost. Kde vzít takového beránka? Podívejte, tu klade sám sebe na oltář kříže, obětuje sám sebe! „Aj, Boží beránek!“ Je veleknězem a současně i obětí. Jak nádherné smíření nám připravil!

Teď musím ještě něco vysvětlit lidem, kteří jdou do hloubky, kteří se nespokojí povrchním vysvětlením. Castokrát jsem slyšel námitku: Toto pojedí není přece důstojné Boha. Pohané si představují — říká se to — bohy jako zlé mocné bytosti, které je nutno si naklonit přinášením oběti a darů. A je nesmyslné — to se také říká — že by se k nám Bůh přátelsky naklonil pro oběť svého Syna. To by měl milovat lidí, kteří usmrtili Jeho vlastního Syna?

To je ale obrovské nepochopení! Dokazuje to jen, že „tělesný člověk nechápe těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího“ (1K 2, 14). Ono je to jinak. Oběť Pána Ježíše přece není naše oběť, kterou jsme přinesli, abychom si udobřili Boha. Naopak, je to dar Boží milosti. Bůh obětuje svého Syna — kvůli požadavkům své neměnné a nezrušitelné spravedlnosti. Smíření má původ v Boží lásce. Boží spravedlnost vyžaduje odsouzení hřichu. Jeho láska ale předchází spravedlnost a obětuje Syna jako záruku. Tak je tomu — v oběti smíření Pána Ježíše Boží láska předběhla Boží spravedlnost a usmířila nás dříve, než na nás dolehl zasloužený Boží hněv.

3. Pokoj s Bohem je jen v Ježíši

Co k tomu říci? Kéž by nám Pán Bůh dal, abychom patřili všichni k těm, kteří pochopili, že našim veleknězem je Pán Ježíš, který nás svou smrtí smířil s Bohem. Jděme k Němu — jen u Něho je pravý pokoj s Bohem.

Neexistuje jiná — ani obtížnější, ani snadnější — cesta, než se opravdově zabývat Pánem Ježíšem a odevzdat se Jemu. Nebude litovat, kdo jde po ní. Smíření! Pokoj s Bohem pro časnost i pro věčnost — v průběhu života i v hodině smrti! Neznám nic většího.

Jeden misionář nám vyprávěl o bohatém hindovi, který marně hledal pokoj. Koupal se v posvátném Gangu, konal obtížné pouť, ale jeho srdce nenalezlo uspokojení. Až jednou mu někdo ukázal na kříž Pána Ježíše. Tu zajásal: „Vychutnával jsem toto poselství jako med. Konečně jsem u cíle svých snah.“

W. B.

➊ Ked' Pán Boh vloží slzu utrpenia do nášho oka je to preto, aby do nášho srdca vložil dúhu.

➋ Ak dnes vidíš niekoho bez úsmevu, daj mu aspoň kúsok svojho!

➌ Ak dôverujeme Bohu, nemôžeme pochybovať. Ak pochybujeme, nemôžeme mu dôverovať.

DVOJÍ ODPUŠTĚNÍ

V Božím slově se často hovoří o odpuštění, při pozorném čtení zjistíme, že se přitom rozlišuje odpuštění dvojí. Můžeme je nazvat odpuštění soudcovské a otcovské; v prvním případě vystupuje Bůh v roli soudce, v druhém jako otec.

Představme si soudní síň, kde v čele senátu jako soudce sedí Bůh. Obžalovaný je člověk, který se dopustil hříchů a má být potrestán smrtí — věčným zahynutím. Tu však vystupuje Pán Ježíš a prohlašuje: „Já vezmu na sebe trest, který si zaslouží člověk. Jsem ochoten zemřít jako jeho zástupce!“ — Toto se stalo na Golgotě, kdy Spasitel světa zemřel za člověka. Nyní říká Soudce obžalovanému: „Jestliže uvěříš a odevzdás se mému Synu jako svému Pánu a Spasiteli, odpustím ti.“ Jakmile toto člověk učiní, získá soudcovské odpuštění. Za své hřichy nemusí jít do zahynutí, protože Kristus za ně již zaplatil. Hříšník, kterému bylo takto odpuštěno, získává k Bohu nový vztah. Bůh mu již není Soudcem, ale Otcem.

Pro znázornění otcovského odpuštění si představme rodinu doma. Otec je Bůh a dítětem věřící člověk. Tu dítě provede něco zlého — zhřeší. Co se stane? Od-soudí Bůh dítě na smrt? — Ne, vždyť Bůh již není Soudce, ale Otec. Co se tedy stane? Pěkná atmosféra domácího prostředí zmizí, vztahy v rodině se naruší. Člověk neztratí spasení, neprestane být Božím dítětem, ale postrádá radost ze spasení. Brzy může pocítit, jak jej Otec vede k nápravě, k obnovení pěkných vztahů v rodině. Když člověk svůj hřich vyzná, Bůh — Otec mu odpustí, to je otcovské odpuštění.

Soudcovské odpuštění se děje jen jednou — při obrácení, otcovské odpuštění přijímá člověk vždy, když vyznává a opouští hřich. Toto má Pán Ježíš na mysli v J 13,8-10: Je třeba se vykoupat jen jednou, abychom byli vysvobozeni od trestu za hřich — smrti, ale potřebujeme se často očišťovat — udržovat čistý vztah vůči Bohu.

Rozdíl mezi dvojím odpuštěním můžeme vyjádřit biblickými citáty.

upr. —vý

ODPUŠTĚNÍ

	SOUDCOVSKÉ	OTCOVSKÉ
Postavení člověka	Hříšník (Ř 3,23)	Dítě (J 3,2)
Bůh je	Soudce (Ž 96,13)	Otec (Ga 4,6)
Důsledek hřichu	Věčné zahynutí (Ř 6,23)	Narušené obecenství (J 1,6)
Kristus jako	Spasitel (1Tm 1,15)	Přímluvce (J 2,1)
Člověk postrádá	Spasení (Sk 16,30)	Radost (Ž 51,12)
Odpuštění lze získat	Vírou (Sk 16,31)	Vyznání (J 1,9)
Neposlušnost znamená	Peklo (J 5,24)	Odpustit bratru (Mt 6, 14,15)
Upošlechnout znamená	Nový vztah (J 1,12)	Trestání (1K 11, 31,32)
Jak často	Jednou (J 13,10)	Ztráta odměny u soudné stolice Kristovy (1K 3,15)
		Obnovené obecenství (Ž 32,5)
		Častokrát (J 13,8)

Zahaleči

Pročež tu stojíte, celý den zahálejice
(Mt 20, 6).

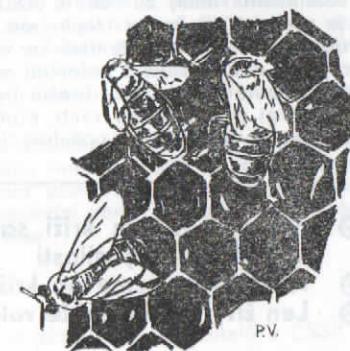
Dnes ráno jsem vypadal hrozně! Pravé oko jsem měl nateklé, že jsem je nemohl otevřít, tvář napuchlou, jako bych měl v ústech pomeranč a horní ret čtyřikrát větší než normálně. A důvod? Zaútočili na mne „povaleči“. Včera jsem se totiž byl podivat ve včelině. Úl byl plný medu, jeho obyvatelky se tedy nedaleko od něj vydaly. Všechny plasty byly až po okraj plné, včely tedy nepracovaly a zaháley. Rychle jsem si uvědomil, co se děje a hned jsem přinesl další nástavec úlu, aby se včely opět mohly pustit do práce. Když jsem však sundal víko, vypukl útok. Roj nikdy nebyl agresivní, proto jsem nepovažoval za nutné si před prací nasadit ochrannou sítku a rukavice. Než bych však řekl „švec“, včely na mne zaútočily — a výsledkem byl obličeji, který se podobal obličeji cirkusového klauna.

Proč se tento roj, který nikdy neútočil, stal náhle tak nepřátele? Bylo to proto, že včely zaháley. Pokud pracovaly, nikoho si nevšimly. Ale když neměly co dělat, začaly působit problémy. Staly se z nich povaleči.

Některí křesťané spadají také do této kategorie. Jsou to ti, kteří nevědě, čím mají vyplnit svůj volný čas. Místo, aby pracovali, navštěvovali nemocné, modlili se, studovali Boží slovo a svědčili ve svém okolí, jsou těmi, kteří vytvárají potíže. Jsou zahaleči, podobní mým včelám, které útočí na ty, kdo se jim snaží pomoci.

Uvědomme si, že měřítkem našeho duchovního růstu jsou právě chvíle, kdy nemáme nic na práci!

přel. -hk

tě se musí učit věřit a přijímat moc milosti svého Pána. Nejprve to stojí velké úsilí, podobné úsilí lyžaře, který se drží vlečného lana vši silou. Během toho našich vlastních slabostí se nám někdy zdá neunesitelně. Ale lze je překonat. Tak jako voda pod lyžemi, mohou být překonány též naše těžkosti a mdloby, spolehneme-li se s důvěrou na moc našeho Pána, která se dokonává a zjevuje při nás právě v nich! Tak to vyjádřil apoštol Pavel: „Máme pak poklad tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci byla Boží a ne z nás“ (2K 4,7). Apoštol uměl žít nad všemi těmito protivenstvími, těžkostmi a slabostmi, jsa „silný tehdy, když mdlel.“

Jsme ochotni učit se tomu také? Kéž by se nám staly „hluboké životní vody“ přiležitostí k uchopení se Boží ruky, která nás z nich vytáhne, abychom zůstali nad nimi!

přel. -hk

Z DOPISU

Do redakcie sme dostali dopis, ktorý vyjadruje túžbu mnohých bratov a sestier. Preto zverejňujeme aspoň jeho časť.

„Už viac rokov mi leží na srdeci taká mierna farcha, ktorá vyplýva z toho, že niektorí bratia, ktorí slúžia Božím Slovom v zhromaždeniach, niekedy tak stíšia hlas, že konce viet — a niekedy i celé vety — nedohľahu k môjmu sluchu. V zhromaždení mám len vtedy plné požehnanie, keď mi nevypadne ani jediný slovo! ... Uplatnite niekto túto moju skromnú poznámku. Veľa nápravy si neslubujem, lebo bratia, ktorí slúžia, majú zaužívaný svoj spôsob, na ktorom sa dá len veľmi ľahko niečo zmeniť.“

Poznamenávame, že ide o brata, ktorý navštěvuje menšie zhromaždenia. A tam je predpoklad že pri troche snahy by všetci mohli dobre počuť aj bez reproduktorov. Tak sa prihovárame ku všetkým slúžiacim bratom, aby mysleli na tých, ktorí odchádzajú s bolestou v srdeci zo zhromaždenia, keď im unikajú slová, a lebo celé vety. Starší bratia by mali s láskou a taktne upozorniť pred službou, alebo aj počas služby tých, ktorí stíšia hlas, prípadne počas celého presluhu týchto hovoria. Bude to na požehnanie zboru a k Pánovej oslavе. —r

- ◎ Na golgotskom križi sa stretol ľudský hriech a Božia láska v odpúšťajúcej milosti
- ◎ Na Golgote sme na križovatke ciest do neba alebo do pekla
- ◎ Len živý Pastier môže volať svoje ovce po mene

ZPRÁVY ZE SBORÚ A KMK

„Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk.“

Týmito slovami sme sa dňa 26. 5. 1984 rozlúčili s našim milým bratom Jánom Dávidom zo Zvolena - Môťovej, ktorého si Pán k sebe povolal vo veku 91 rokov. Prevažnú časť svojho života (70 rokov) zasvätil brat dielu Božiemu v obci i na okoli. V tejto službe zostal verný až do posledných chvíľ života, v ktorých s detinskou radosťou očakával naplnenie slov Pisma: „Čo oko nevidelo a ucho nepočulo a na srdce ľadovce nevstúpilo, čo Boh prihotobil tým, ktorí ho milujú“.

Za jeho príkladný život môžeme brata s celou smelosťou nazvať duchovným vodcom, od ktorého sme sa mohli mnohemu naučiť. Poučením pre nás všetkých nech je aj odkaz ukrytý v slovách k vnučke krátko pred smrťou: „Starký si žiada, aby si nasledovala Pána Ježiša Krista“.

Za veľkej účasti spolužískaných i spoluobčanov sme sa 23. 6. t. r. rozlúčili s ďalším starším bratom môťovského zboru — Pavlom Paškom, ktorý odišiel k svojmu Pánovi vo veku 80 rokov. —va

V Bzinciach pod Javorinou Pán odvolał k sebe milú sestru KATARINU PAŠKO-VÚ, ktorá Mu verne slúžila vo svojom dome, kde sa veriaci schádzajú k spoločným zhromaždeniam. Skoro 30 rokov sa neúnavne starala o svoju vnučku, sestru Janu Janigovú. Robila to bez reptania, v tichosti, pokore a v nesmiernej trpežlivosti. Pán ju v tejto službe zachoval až do veku 76 rokov, aj keď sama mnoho trpela vlastnou chorobou. Na jej požehnaný život spomenuli mnohí veriaci pri pohrebnom zhromaždení v Moravskom Lieskovom dňa 16. 6. 1984. —sch

V pátek 29. června t. r. doprovodili věřící z Brna a okoli a místní spoluobčané bratra KARLA KUKLINKA na Pratecký hřbitov pod Mohylou míru, na místě, kde v roce 1805 vinou jednoho člověka, který chtěl dobýt svět, teklo mnoho nevinné krve v památné Bitvě tří císařů. Zesnulý bratr však již před padesáti lety uvěřil zvesti, že krev jediného Nevinného — Božího Syna, Pána Ježiše, tekla za viny všech lidí a tedy i za jeho hřichy. Tak dosáhl spasení a smíření s Bohem. Stalo se to v Dolní Lutyni na Těšínsku. Spolu s br. Rodovským a ještě dalšími žijícími bratry byl jedním z pamětníků rozrůstajícího se díla Božího v tomto kraji ve třicátých letech. V roce 1938 po obsazení Těšínska se přestěhoval do své rodné obce — Prace u Brna — silně katolické vesnice. Životem ho provázelo mnoho těžké práce, protivenství, různých životních strastí a nemoci. Nikdy ale neztrácel víru z toho, kterému uvěřil a s jeho pomocí všechno tiše a trpělivě snášel. Své stáří prožíval s věřící manželkou a později jako vdovec u svého nejmladšího syna. Měl čtyři syny a všichni jsou vlastníkům Božím. Přes několik vážných onemocnění se dožil požehnaného věku téměř 87 let. I když pro vysoký věk už nesloužil Slovem, budeme vzpomínat na jeho modlitby při Památce smrti Pána Ježiše, které se nesly místnosti brněnského sboru ještě před několika měsíci.

Z krásného červnového odpoledne se na ukončení pohřebního shromáždění zpívala oblíbená písň zesnulého bratra „Hvězdou moji jasnou“. Melodie písni zněla dojemně, ale ne smutně. Právě naopak, slova písni vyjadřovala živou naději jak zemřelého, tak i nás žijících, zejména její poslední verš: „A tak věře v Tebe chcí jít stezkou Tvou, až i mně se nebe brány otevrou ...“

—lk

Významné a úspěšné setkání církevních a náboženských činitelů v ČSSR v prosinci loňského roku uskutečněné pod heslem „Společně za mír a život pro dnešek a budoucnost“, inspirovalo Výbor církevních a náboženských činitelů ČSSR na podporu výsledků Světového shromáždění za mír a život, proti jaderné válce — k úvaze uspořádat podobné shromáždění i letos. Účastníci uvedeného výboru se tedy sešli v Praze 28. 6. t. r. pod vedením svého moderátora a za účasti zástupců státní správy národní i federální úrovně. Bratr dr. L. Miřejovský zahájil sejítí a po krátkém ztištění zdůraznil nezbytnost neúnavného úsilí zabránit válce a bojovat o mír. Poukázal na skutečnost, že ještě nikdy v historii lidstva nebyla situace tak nebezpečná, jako je teď: z deseti dohod mezi velmocemi již osm neplatí a zbývající dvě jsou ohrozeny. Připravené jaderné zbraně představují silu, znamenající všeobecnou zkázu, když by se válečná mašinerie dala do pohybu. Odvetné údery vedoucí ke zničení protivníka mohou proběhnout bez zásahu člověka, protože jsou dokonale naprogramovány. Zdůraznil však také, že ještě nikdy nebyli účastníci mírového hnutí tak jednotní, jako v poslední době. Z uvedeného logicky vyplynul návrh na opětné mírové sejítí zástupců církevních a náboženských činitelů CSSR při příležitosti čtyřicátého výročí SNP, a to 4. září t. r. v Banské Bystrici. Podrobný návrh programu byl schválen. O průběhu sejítí budeme čtenáře informovat na stránkách tohoto časopisu.

Současně upozorňujeme, že materiály prosincového sejítí byly vydány tiskem a jsou k dispozici jednotlivcům i sborům v češtině, slovenštině, němčině a angličtině zdarma

Včervnu t. r. proběhlo v Polské lidové republice nedaleko Varšavy zvláštní zasedání předsednictva Křesťanské mírové konference. Účastníci zasedání, kteří se sešli z různých zemí Afriky, Asie, východní i západní Evropy, latinské Ameriky i severní Ameriky, se zabývali přípravou VI. Všekřesťanského mírového shromáždění v roce 1985.

SVĚDOMÍ

Vzpomínám si na jednu příhodu z mládí. Na devítiletce se blížil konec roku a s ním pro někoho dost nepřijemné chvíle nad vysvědčením... Největší pohromou pro některé byl dějepis, předmět s dost špatným průměrem... A pak se to stalo — pár dnů před konferencí se ztratil sešit se známkami! Okamžitě začalo vysetřování, které ústilo k jednomu: paní učitelka k nám dlouho hovořila o tom, že to není nejlepší cesta, jak se zbavit špatných známk, o tom, že bychom neměli jednat nečestně... Nakonec nás vyzval, aby se přiznal ten, kdo to udělal. Chvíli bylo ticho... a pak se jeden chlapec zvedl a řekl: „To jsem byl já.“

Jak čas šel, na všechno se zapomnělo a ani já dnes nevím, kdo to tenkrát byl, ale dodnes mám ten přívěk v paměti, protože vypovídá o něčem důležitém v lidském životě — totiž o svědomí. Podobně je tomu i v situaci, kdy za Pánem Ježíšem přišli Jazebové s ženou, kterou přistihli při cizoložství. Zálužně se tenkrát ptali, co mají podle něho udělat — to, co říká zákon, tj. ukamenovat nebo něco jiného? Odpověď zněla: „Kdo za vás je bez hřachu, nejprve hod na ni kamenem.“ A co oni? — „A oni uslyševše to a v svědomích svých obviněni byly, jeden po druhém odcházeli...“ (J 8). — Znovu svědomí. Co to vlastně je? V některém ze slovníků bychom našli, že je to „vnitřní hlas, jenž člověku předem i po činu ukazuje, která je správná a která falešná cesta života...“ Ano — i apoštol Pavel píše Rimanům: „Mluvím pravdu v Kristu a nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu Svatém...“ (Ř 9, 1) — to znamená, že svědomí patří do obasti našeho ducha na něhož působí Duch svatý.

Kolikrát jsme slyšeli nebo i sami řekli o někom, že má nečisté svědomí, že je má špinavé nebo otopené... Známe to — a i Bible hovoří o tom, že „nevěřícim není nic čisté. Jak je-

jich rozum, tak jejich svědomí jsou poskvrněny.“ (Tt 1, 15). Pavel vysvětluje Židům, že „dary a oběti nemohly dokonale očistit svědomí toho, kdo je obětoval...“ (Žd 9, 9) a že jen „krev Kistova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu.“ (Žd 9, 15). A dál? Dál už by mohlo být všechno v pořádku, jenže... Pavel kladl Timoteovi na srdce zvláštní věc: „To ti kladu na srdce, synu Timoteji, aby... sis zachoval víru a dobré svědomí, jímž někteří lidé pohrdli a tak ztroskotali ve víře...“ (1Tm 1, 18—19). Ty verše — a zejména pak jejich pokračování — jsou tvrdé, ale je logické, že o čistotu svého svědomí musíme bojovat. Chcete znát tajemství úspěšného života výry? Je v čistém svědomí (1Tm 3, 9). Vždyť kdo by nesouhasil s tím, že „cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné výry.“ (1Tm 1, 5). Vždyť „jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dosteneme od něho všechno, ať prosíme za cokoliv, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé.“ (J 3, 21—22). Nakonec i u křtu „nejde o odstranění tělesné špinavy, ale o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme a o než Boha prosíme“ (Pt 3, 21b). Takže co dodat? To, abychom o své svědomí pečovali o nedovolili, aby časem snad otupělo, zvyklo si na hřich — můj nebo mého bratra — bojujme všem prostředky o jeho a naši čistotu! Vyznáváním osobním i před druhými... — vždyť víme jak... Zachovávejme si dobré svědomí i tehdy, když jsme vystaveni pomluvám (1Pt 3, 16) — to není lehké!

Kéž můžeme vždycky znovu říkat s apoštolem Pavlem: „Sloužím Bohu s čistým svědomím, jako moji předkové.“ (2Tm 1, 3).

„Bibli čist když přestávám, k modlitbám když neustávám, v starém hřichu zůstávám — — svědomí mne vzpamatuj, — pane můj.“ -jami-